லங்கினியென்பவள் இலங்கைக்குக் காவலாகப் பிரமனு லேற்படுத்தப்பட்ட ஓர் நகர தேவதை. பிரமதேவன் ஓர் வானரத்தால் நீ அடிக்கப்படும்போது ராக்ஷதருக்குத் துன்பம்வரும். உடனே நீ இந்நகரைவிட்டு நீக்கிவிடக்கடவை யென்று சொல்லியிருந்ததை அவ்வநுமானுக்குக் கூறித் தான் நீங்கினாள்.

எரிவிழி—வினைத்தொகையாகவும் இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகையாகவும் கொள்ளலாம். உம்—உயர்வு சிறப்பு. ()

மானவனறிந்தருண் மதுரமாமணி
சானகியளித்தனள் விடையுந்தந்தபின்
யானிவண்வந்துவீ ணேகறீதெனப்
போனமாமாருதி பொழிலைவாட்டினான்.

(இ - ள்.) சானகி - சீதாபிராட்டி, மானவன் அறிந்தருள் மதுரமாமணி - இராகவன் அறிந்தது ஆகிய கண்ணுக்கினிமையான பெருமையுள்ள சூடாமணியை, அளித்தனள் - கொடுத்தவளாகி, விடையுந் தந்தபின் - போம்படிச்செலவுகொடுத்தபின்பு, யான் இவண் வந்து - நான் இந்த இலங்கைக்கு வந்து, வீண் ஏகல் தீது என - வீணாய்த் தெரியாமற் போய்விடுவது கெடுதி என்று நினைத்து, போன மா மாருதி - (விடைபெற்றுப்) போன பெருமையுள்ள அநுமான், பொழிலை - அசோகவனத்தை, வாட்டினான் - அழித்தான்.

மானவன் — மநுவம்சத்திற்பிறந்தவன் ; பெருமையுள்ளவன் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சீராமன் கலியாணகாலத்தில் ஜனகன்கையிலிருந்து ஜனகபத்தினி தசரதன் அறிய முதலில் சிரோபூஷணமாகக்கொடுத்ததினால் அவர் மூவரையும் நினைக்கும்படி பெருமான் திருவுள்ளத்தில் அறிந்திருக்கிற இந்தச் சூடாமணியைக் கொடு என்று அநுமான்கையில் கொடுத்து அடையாளமான சில கதைகளையும் சொல்லி விடைகொடுத்தனுப்ப, அநுமான் நாம்

வந்தது தெரியாமல் திருடனைப்போல் போவது கெடுதி என்று நினைத்து, இராவணனைக்கண்டு பேசக்கருத்துடையவனாய் அசோகவனத்தை அழித்தான்.

வீண்—உரிச்சொல். என—செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். மாமாருதி—தூதர்குணத்தில் பெருமையுள்ள அநுமன். (௪௪)

காட்டொருவானரங் கடிகொள்சோலையை
வாட்டினதென்றுகா வலர்சென்றோதலும்
கேட்டனன்றசமுகன் கிளர்ந்தசேனையை
மூட்டினனவனெதி ரநுமன்முன்னினான்.

(இ - ள்.) காட்டு ஒரு வானரம்-காட்டிலுள்ள ஒரு குரங்கு கடிகொள் சோலையை வாட்டினது என்று - காவல்கொண்டிருக்கிற சோலையை அழித்ததென்று, காவலர் சென்று ஓதலும் - காவற்காரர் போய்ச் சொன்னவுடன், தசமுகன் கேட்டனன் - இராவணன் கேட்டு, கிளர்ந்த சேனையை - (திறல்) மிகுந்த சேனையை, அவன் எதிர் மூட்டினன்-அவ்வநுமானுக்கு எதிராகத் தூண்டி யனுப்பினான்; அநுமன் முன்னினான் - மாருதியும் எதிர்த்தனன்.

பின் காவற்காரர் காட்டில் சஞ்சரிக்கும் ஒரு குரங்குவந்து உனக்குப் பிரியமான அசோகவனத்தை அழித்தது, எங்களையும் அடித்தது என்று இராவணனிடத்தில் சொல்ல, திறல் மிகுந்த கிங்கரர் என்னும் இராக்ஷச சேனையை அவ்வநுமானோடெதிர்த்துப் பிடித்துவர அனுப்ப, ஆஞ்சனேயனும் கண்டு எதிர்த்தான்.

காட்டொருவானரம் என்பது அக்குரங்கை அலக்ஷியமாகச்சொன்னது; ஏழாம்வேற்றுமை யுருபும் பயனும் தொக்க தொகை; நெடிற்றொடர்க் குற்றியலுகரமாதலின் டகரம் இரட்டியது [உயிர் - ௬ - ௩௩.] மூட்டினன்—மூள் - தன்வினைப் பகுதி, டு - பிறவினை விகுதி, சந்தியால் ள் ட் ஆய், மூட்டு - பகுதியாயிற்று. (௪௫)

கலிச்சந்த விருத்தம்.

தொக்கரக்கரைத் துறந்து தோரணத்திருந்துபோர்
அக்கனைத்தரைப்படுத் தரைத்திரத்தமிக்கெழத்
தக்கசம்புமாலியைத் தரைப்படுத்திவெற்றிசேர்
பக்கநின்றபஞ்சசேனை மன்னரைப்படுத்தினன்.

(இ - ள்.) தொக்கு அரக்கரை துறந்து - ஒன்று கூடிவந்த அவ்விராக்ஷதரைக்கொன்று, தோரணத்து இருந்து-தோரண ஸ்தம்பத்தில் உட்காந்திருந்து, போர் அக்கனை - பொருதற்கு வந்த அக்ஷகுமாரனை, தரைப்படுத்து - தரையில்வீழ்த்தி, இரத்தம் மிக்கு எழ அரைத்து - இரத்தம் அதிகமாக உண்டாகும்படி அரைத்து, தக்க சம்புமாலியை தரை படுத்தி - பொருந்தகுதியுடைய ஜம்புமாலி என்பவனைத் தரையில் வீழ்த்திக்கொன்று, வெற்றிசேர் - ஜயம்பொருந்திய, பக்கம் நின்றபஞ்சசேனைமன்னரை, பக்கத்தில் நின்ற ஐந்து சேனாபதிகளை, படுத்தினன் - வருத்திக்கொன்றான்.

அநுமான் இராவணனால் அனுப்பப்பட்ட கிங்கரர்களையும், பிரஹஸ்தன் புத்திரனாகிய சம்புமாலியையும், விருபாக்ஷன், யூபாக்ஷன், துர்த்தரசன், பிரகசன், பாசகர்ணன், என்னும் ஐந்து சேனைத்தலைவரையும், மந்திரிகுமாரர் எழுவரையும், இராவணன் குமாரனான அக்ஷகுமாரனையும் முறையே கொன்று, மறுபடியும் தோரணஸ்தம்பத்தில் உட்காந்திருந்தான். பாட்டில் கதை முன்பின் முறை பிறழ்ந்திருக்கிறது.

தொக்க என்பதில்—அ-தொக்கது; தொக்கரக்கர்—பெயரெச்சத்தொடர். போர் அக்கன்—இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனும் தொக்கதொடர். படுத்து—பிறவினை இறந்தகால வினையெச்சம். வெற்றி—தொழிற்பெயர் ; வெல் - பகுதி, றி - விகுதி.

தோரணம்—பட்டணத்தின் புறவாயில். (சகூ)

மேகநாதன்வந்தெதிர்ந்து வேதநான்முகன்றரு
நாகபாசம்வீசினான நாதனைக்கொணர்ந்தும்

ஓகைவாளிராவணற் குரைத்தலுமுருத்தெழா
வேகவாலினங்கியிட் டெரித்திரென்றியம்பினன்.

(இ - ள்.) மேகநாதன் வந்து எதிர்ந்து - இந்திரசித்து வந்து எதிர்த்து, வேதநான்முகன் தரு நாகபாசம் வீசி - வேதம் உரைக்கும் பிரமதேவன் கொடுத்த நாகபாசம் என்னும் அஸ்திரத்தை வீசி, ஞானநாதனை கொணர்ந்து - ஞானத்துக்குத் தலைவனாகிய அநுமானைக் கட்டிக் கொண்டுவந்து, தம் ஓகை - தம்முடைய மகிழ்ச்சியை, வாள் இராவணற்கு உரைத்தலும் - வாளாயுதம் தரித்த இராவணனுக்குச் சொன்ன உடன், உருத்து எழா - கோபித்தெழுந்து, வாலின் அங்கி இட்டு - வாலில் நெருப்புவைத்து, வேக எரித்திர் என்று இயம்பினன் - வெந்துபோகும்படி கொளுத்திவிடுங்கள் என்று சொன்னான் (இராவணன்.)

உடனே இந்திரசித்துவந்து பிரமாஸ்திரம் பிரயோகித்து அநுமானைக் கட்டிக் கொண்டுவந்து விட, அநுமான் பிராட்டியைத் தேடவந்த இராமனுடைய தூதன் நான், நீ சீதையை விடாயெனின் இராமனால் வேரோடு அழிக்கப்படுவாயென்று சொல்ல; இராவணன் கோபித்துக் கொல்லும்படி கட்டளையிட, விபீஷணன் தூதுவனைக் கொல்வது வீரமல்லவென்று பல நியாயஞ்சொல்லித் தடுத்ததனால், வாலில் சீலைசுற்றி எண்ணெய் தோய்த்துக் கொளுத்திவிடுங்கள் என்று இராவணன் கட்டளையிட்டான்.

நாகபாசவென்பது பிசகு; அல்லது நாக என்ற சொல்லுக்கு துக்கமில்லாதவனெனப் பொருள்கொண்டு பிரமதேவன் எனல் வேண்டும். பாசமென்பதையும் இலக்கணையால் அஸ்திரமெனக் கொளல்வேண்டும்.

பிரமாஸ்திரத்துக்குக் கட்டுப்படும்படி அநுமானுக்கு பாலியத்தில் பிரமதேவன் கட்டளையிட்டதனால் கட்டுப்பட்டார்.

ஞானநாதன் — நவவியாகரண பண்டிதன்; ஞானிகளுக்குத்தலைவன் என்றுங் கொள்ளலாம். உருத்து — உரு - பகுதி,

உ - விகுதி, த் - இடைநிலை, த் - சந்தி. எரித்திர்—முன்னிலைப்பன்மை எதிர்காலவினைமுற்று; எரி - பகுதி, இர் - விகுதி, த் - எழுத்துப்பேறு, த் - சந்தி. (சஎ)

வாலின்வைத்ததீயைமாட மாளிகைக்கண்வைத்தபின்
சாலவந்துசீதையைப் பணிந்துசாகரந்தனைக்
காலினேகிவந்துதங் கவிக்குலத்துவீரராம்
வேலைசூழவேலிராமன் விட்டசோலைகிட்டினன்.

(இ - ள்.) வாலில்வைத்த தீயை - வாலில் கொளுத்தின நெருப்பை, மாடமாளிகைக் கண் - உப்பரிகையுள்ள வீடுகள் தோறும், வைத்த பின் வந்து-(எரியும்படிப் பற்ற) வைத்தபின்பு வந்து, சீதையை சால பணிந்து - சீதாபிராட்டியை மிகவுந் தொழுது, சாகரந்தனை காலில் ஏகி வந்து - சமுத்திரத்தை காலினால் தாண்டிவந்து, தம் கவி குலத்து வீரர் ஆம் - தம்முடைய வானரகுலத்து வீரராகிய, வேலைசூழ - கடல்சூழ்ந்திருக்க, வேல் இராகவன்விட்டசோலை - வேலாயுதம் தாங்கிய இராமன் இறங்கியசோலையை, கிட்டினன் - அணுகினன்.

காலின் ஏகி—காற்றுப்போல் சென்று எனவும், வாய்க்காற்போற் றாண்டி எனவும், பொருள் கொள்ளலாம்.

வாலில் தீயைக் கொளுத்தினவுடன் அதனால் அங்குள்ள மாடமாளிகைகளைக் கொளுத்திவிட்டு, இத்தீயால் சீதைக்கு அபாயம் நேரிட்டிருக்கும் என்று தன்னைவெறுத்து, வானத்தில் சாரணர்பேச்சினாலும், வாலில் அக்கினி குளிர்ந்திருந்ததினாலும், சீதை எரிக்கப்படவில்லை என்று தேறி, பின் சீதையிருக்கும் இடம் வந்து, பிராட்டி அக்கினிபகவானை வேண்டிக்கொண்டதனால், கற்பின் பெருமைபற்றிக் குளிர்ந்திருந்ததை எண்ணி, முன்னினும் அதிகபக்தியுடன் தொழுது, சமுத்திரத்தை எளிதில் தாண்டிச் சென்று, அங்கதன் முதலியவர்க்குச் சீதையைக்கண்ட செய்திசொல்லி, மதுவனத்தையும் அழிப்பித்து, வானரர்சூழ இராமன் வீற்றிருக்கும் சோலை வந்து சேர்ந்தான்.

சாலப்பணிந்தது—கற்பும் அருளும் குடிகொண்டவள்சீதை என்பதை அக்கினி குளிர்ந்திருந்ததனால் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டதுபற்றி. சால—உரிச்சொல் அடியாகப்பிறந்த செய வெனெச்சம். காலின்—இன்-ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு, கருவிப்பொருள்; ஒப்புப் பொருளுமாம். (௪அ)

மன்றலோதிதந்தகோல மணியைநல்கிமாருதி
நின்றுவாசகங்கள்கூற நீடுவேலிராமனும்
என்றின்மைந்தவிப்பதாதி யெழுகவென்றெழுந்தபின்
தென்றிசைக்கருங்கடற் றிரைப்புறத்துமேவினன்.

(இ - ள்.) மாருதி - அநுமான், மன்றல் ஓதிதந்த - வாசனையுற்ற கூந்தலையுடைய பிராட்டி கொடுத்த, கோல மணியை நல்கி - அழகிய சூடாமணியைக் கொடுத்து, நின்று வாசகங்கள்கூற - (அடங்கி) நின்று பிராட்டி சொன்னமொழிகளைச் சொல்ல, நீடுவேல் இராமனும் - நெடிய ஆயுதந் தாங்கிய இராமபிரானும், என்றின் மைந்த - சூரியகுமாரனை சுக்கிரீவா, இப்பதாதி எழுக என்று - இந்தவானரசேனை புறப்படக்கடவதென்று சொல்லி, எழுந்தபின் - புறப்பட்டபின்பு, தென்றிசை - தெற்குத் திக்கிலுள்ள, கருங்கடல் திரை புறத்து மேவினன் - கருமையான கடலின் அலையோரத்தில் இறங்கினன்.

அநுமான் பிராட்டிகொடுத்த சூடாமணியை ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் கொடுத்து, ஒன்று மறியாதவன்போல் அடங்கி நின்று, தான் அரக்கரை வென்றதும் இலங்கையை எரித்ததுந் தவிர மற்றைச்சங்கதிகளையும் பிராட்டி மொழிந்த மொழிகளையும் சொன்னவுடன், சுக்கிரீவனோடு சேனையை ஆயத்தப்படுத்தச் சொல்லி அப்படியே ஆயத்தப்பட்டுப் புறப்பட்ட வானரசேனையோடு கடற்கரைவந்து ஸ்ரீராமன் சேர்ந்தான்.

மன்றல் ஓதி—இயற்கையில் மணமுள்ள கூந்தல் என்பதையும், கோலமணி—மணக்கோலத்தில் அணிந்து ஸ்ரீராமனுக்கு ஞாபகம் வரத்தக்கமணி என்பதையும், நீடுவேல்—எல்லா உல

கும் எதிர்த்தாலும் தன்வலிக்குப் போதாத பெருமையுடைய வேல் என்பதையும், வாசகங்கள்—இரகசியமான விருத்தாந்தங்கள் என்பதையும், நின்று—இவ்வளவு அரியகாரியம் செய்தும் ஒன்றும் அறியாதவன்போல் அடங்கியிருந்ததையும், மற்றவானரர்போல் ஆநந்தபரவசனாய் கூத்தாடாமல் நின்றதையுங் குறிப்பிக்கின்றன. மன்றல் ஓதி—வேற்றுமைத்தொகைப் புறத்து வந்த அன்மொழித்தொகை. பதாதி—வடமொழி; காலாட்சேனை. (௪௧)

சுந்தரகாண்டக்கதை முற்றிற்று.

VI. உயுத்தகாண்டம்.

கலிவிருத்தம்.

கடற்கரைவிடுத்தனன் கவியின்சேனையோ
டடற்படையிராகவ னரக்கனேவலால்
மடற்கமலத்தயன் மயனுந்தானுமாய்ப்
படைத்தனனிலங்கையைப் பண்டுபோலவே.

(இ-ள்.) கவியின்சேனையோடு கடற்கரை விடுத்தனன் - வானரசேனையோடு சமுத்திரக்கரையில் இறங்கினான்; அரக்கன் ஏவலால் - இராவணனுடைய கட்டளையால், மடற்கமலத்து அயன் - இதழ்களுள்ள தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவன், மயனும் தானுமாய்-மயன் என்னும் தெய்வதச்சனும் தானுமாகச் சேர்ந்து, இலங்கையை பண்டுபோல படைத்தனன் - இலங்காநகரத்தை முன்போலச் சிருட்டித்தனன்.

இராமன் கடற்கரையில் சேனையோடிறங்கினான். இராவணன் கட்டளையின்படி பிரமனும் மயனுங் கூடி அநுமான் எரிப்பதற்கு முன்னிருந்ததுபோல இலங்கையைச் சிருட்டித்தனர். கரன் முதலிய அரக்கரையும், இராவணனை ஒடுக்கிய வாலியையும், துணையின்றிக் கொன்ற ஆயுதமுள்ளவனுக்கு துணைவேண்டுவதில்லை ஆயினும், வானரராய்ப் பிறந்த தேவர்கள் தொண்டுசெய்து நிறம்பெறவேண்டும் என்னும் அருளால் கவிப்படையோடு சென்றது. மடற்கமலம் — ஆயிரம் இத

மூள்ள கமலம் ; இலங்கையின் தொழிற்றிறத்துக்கு மயனை யும் துணையாகக் கொண்டனன் அப்பிரமன். விடு என்பது விகுதி முதலான வழக்கங்களினால் இறங்குமிடத்துக்கும் இறங்குவதற்குங் கொள்ளப்பட்டது.

போல—போல் - என்னும் இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த செயவெனெச்சம். ஏ—தேற்றம். (௫0)

மேலுயர்மண்டபத் திருந்துவெய்யவன்
தோலியகுரங்கிவூர் சுட்டதாமென
மாலியவான்முத லரக்கர்வல்லவன்
ஓலுயர்கடலென உளையக்கூறினார்.

(இ - ள்.) வெய்யவன்-கொடியவனாகிய இராவணன், மேல் உயர் மண்டபத்து இருந்து - எல்லாவற்றிற்கும் மேலாய் உயர்ந்திருக்கிற மண்டபத்தில் உட்காந்திருந்து, தோலிய குரங்கு - துரத்திவிட்டவானரம், இவ்வூர் சுட்டது ஆமென-இவ்வூரைக் கொளுத்தியதாம் என்று கோபித்துச்சொல்ல, மாலியவான் முதல் அரக்கர் - (பாட்டனாகிய) மாலியவான்முதலான இராக்கதர்கள், வல்லவன் - போரில் வல்லவனாகிய இராவணன், உளைய - மனம்வருந்த, ஓலுயர் கடலெனகூறினார்-ஓலிமிகுந்த கடல்போல் இரைந்து (புத்தி) சொன்னார்கள்.

இராவணன் சிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்து மந்திரிமுதலானோரை அழைத்து, நாம் துரத்திவிட்ட அற்பக்குரங்கு இந்த இலங்கையைச் சுட்டதாம், கேட்டீரா ஆச்சரியம் என்று கோபத்துடன் சொல்ல, மாலியவான் முதலான இராக்கதர்கள் இராவணனுக்கு மனவருத்தம் உண்டாம்படி இதத்தைச்சொன்னார்கள்.

முதல்—குறிப்புப்பெயரொச்சம் ; அகர ஈறுகுறைந்தது. வெய்யவன்—வெம்மை-பகுதி, அன்-விகுதி, அ - சாரியை, பகுதி ஈறுகெட்டு முன்னின்ற மகரம் யகரமாய்த் திரிந்தது ; பண்படியாகப்பிறந்த பெயர். ஓலம் — கடைகுறைந்து, ஓல் என்றாயது. என—உவமை இடைச்சொல். அரக்கர் சொல்லுகிற

இதம் கேளாதவன் ஆதலின் வெய்யவன் என்றும், அவர்கள் பேச்சு பயனில்லாமல் போனதினால் ஓலுயர் கடலெனவும் கூறினர். (௫௧)

வேறு கலிவிருத்தம்.

மைந்தனிந்திர சித்துமௌலியான்
றந்தைதன்னொடுங் கூறத்தடுத்தெதிர்
தந்தனன்னவர்க் கற்றதயில்படு
வெந்தபுண்ணென வீடணன்கூறினன்.

(இ-ள்.) மைந்தன் இந்திரசித்து உம் - குமாரனாகிய இந்திரசித்து என்பவனும், மௌலியான்தந்தை தன்னொடும் - கிரீடாதிபதியாகிய தகப்பனோடும், கூற - ஒற்றுமையாகப்பேச, வீடணன் தடுத்து எதிர் தந்தனன் - விபீஷணன் அதைத்தடுத்து எதிராகச்சொல்லினன்; அவர்க்கு அற்று அது-(அவர்களுக்கு) அத்தன்மையாகிய அந்தப்பேச்சு, வெந்தபுண்படு அயிலென - கொதித்த புண்ணிற்பட்ட வேல்போல் (வெறுப்பும் வருத்தமும் தர), கூறினன் - மேலும் சில சொல்லலுற்றான்.

மைந்தன் இந்திரசித்து — இருபெயர் ஒட்டுப்பண்புத்தொகை. தந்தனன்னவன்—சந்தம்நோக்கி னகரம் விரித்தல் விகாரம்பெற்றது. அற்று—அன்–பகுதி, று - ஒன்றன்பால்விகுதி, ன் ற் ஆயது சந்தி; குறிப்பு வினைமுற்று, இங்கே பெயர் எச்சமாய்வந்தது (வினை - சூ - ௩௬). அயில்படு என்பவற்றை படு அயில் எனமாற்றி, வெந்தபுண் என்பதனோடுகூட்டிப் பொருள்கொள்க. விபீஷணன் — வடமொழி, வீடணன் என்றாயது. (௫௨)

இரணியனென்பவ னியாவர்தம்மினு
முரணியனவனிவன் முனியமாய்ந்தனன்
அரணியனெஞ்சின னவன்றன்றேவியாந்
தரணியின்றுயைவிட் டருளத்தக்கதால்.

(இ-ள்.) இரணியன் என்பவன் - இரணியன் என்னும் பெயருடைய அசுரன், யாவர் தம்மினும் முரணியன் - எல்லாரி

ROJA. MUTHI

லும் வலியுடையவன்; அவன் இவன் முனிய மாய்ந்தனன் — அவ்வசுரன் இந்தத்திருமால் கோபித்ததனு லிறந்தான்; அரண் இயல் நெஞ்சினன் - காவல் அமைந்த மனமுள்ளவனுகிய, அவன் தன்தேவியாம் தரணியின்தாயை - அந்தச் சீராமனுக்கு மனைவியாகிய உலகமாதாவை, விட்டு அருள தக்கது-என் மேல் கிருபைசெய்து விடவேண்டும்.

இராவணன் மனதுக்குத் தகுதியாக இந்திரசித்துசொல்ல, அதற்கு எதிராக விபீஷணன், மூவுலகமும் தனக்குக்கீழ் அடங்க அரசாண்ட இரணியகசிபு தானே கடவுள் என்று இறுமாந்து தன் குமாரன் பிரகலாதன் ஹரியே கடவுள் என்று சொல்லக் கோபித்து அப்பிரகலாதனை வருத்தியதனுல், நரசிங்காவதாரம் எடுத்துத் தேவர் வரங்களுக்குத் தடையில்லாமல் கொன்றனன். திருமால் பூமியைப் பாதாளத்திற்குக் கொண்டுபோய்விட்ட இரணியாக்ஷனை வராக அவதாரம் எடுத்துக்கொன்றுன். அந்த மகாவிஷ்ணுவே இந்த இராமன். ஆதலால் அவன் மனைவியும் எவ்வுலகுக்கும் மாதாவும் ஆகிய சானகியை விட்டுவிடவேண்டும். என் பிரார்த்தனைக் கிணங்கிக் கிருபைசெய்யவேண்டும் என்று சொன்னுன்.

இரணியகசிபு—சரீரம் பொன்நிறமானவன். இரணியாக்ஷன்—பொன்நிறமான கண்ணுள்ளவன். தரணி என்பது எவ்வுலகுக்கும் உபலட்சணம். இது ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை—பூமியைத் தாயாகவுடையாளை எனவும் கொள்ளலாம். இது அன்மொழித்தொகை. இன்-சாரியை. தம்மினும்—இன் — எல்லைப்பொருளில் வந்த ஐந்தாம் வேற்றுமை யுருபு. உம் - உயர்வுசிறப்பு. முரணியன் — முரண் - பகுதி, அன் - விகுதி, இன் - சாரியை, னகரம் கெட்டது, ய் - உடம்படுமெய். முனிய — செயவெனெச்சம், காரணப்பொருளதாதலின் இறந்தகாலம் குறித்தது.

விபீஷணன் அண்ணனைச் சரணுகதிபண்ணி வேண்டிக் கொண்டதனுல் அருளத்தக்கது என்றுர். (௫௧)

என்றலுமிராவண னெரியுஞ்சிந்தையான்
நின்றனையேனினை யடுவனீங்கெனத்
தன்றுணைநால்வருந் தானும்விடணன்
வென்றிகொளிராகவன் சரணமேவினான்.

(இ-ள்.) என்றலும்-என்று சொன்னவுடன், இராவணன்—, எரியும் சிந்தையான்-கோபித்த மனமுடையவனாகி, நின்றனையேல் நினையடுவன்-(இங்கே)நின்றால் உன்னைக்கொல்லுவேன்; நீங்கு என - விலகிப் போய்விடு என்றுசொல்ல, வீடணன் தானும் தன்துணை நால்வரும் - விபீஷணனும் அவன் மந்திரிகளாகிய அனலன், அநிலன், அரன், சம்பாதி என்னும் நாலு பேர்களும், வென்றிகொள் இராகவன் சரணம் மேவினான் - ஜயங்கொள்ளும் இராமபிரானுடைய திருவடியை அடைக்கலமடைந்தான்.

இராவணன் கோபித்துக் கொல்லுவேன் போய்விடு என்று துரத்திவிட, மந்திரிகள் நால்வரோடு இராகவனை அடைக்கலம் புகுந்தான் வீடணன்.

நால்வரும்—உம்-முற்றும்மை. வென்றிகொள் — சத்தியத்தினால் உலகைவென்றவன் என்பது குறிப்பு; வென்றி - தொழிற்பெயர், இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடர்; எழுவாய் தொடராகவும் கொள்ளலாம்; ஜயம் இராகவனையே தனக்கிடமாகக்கொண்டது என்பது பொருள்.

கடலுடையிலங்கையி னரணுங்காவல
னுடையநீள்வரங்களு மைந்தரூற்றமும்
படையினதிட்டமும் பகர்திநீயென
அடையவாளிராமனுக் கரக்கன்கூறினான்.

(இ-ள்.) கடலுடை இலங்கையின் அரணும்-சமுத்திரத்தை அரணாகவுடைய இலங்காநகரத்தின் மதில் முதலிய அரண்களையும், காவலனுடைய நீள்வரங்களும் - அரசனாகிய இராவணன் பெற்றிருக்கிற மிகுதியான வரங்களையும், மைந்தர் ஊற்றமும் - பிள்ளைகள் பலமும், படையின திட்டமும் -

சேனையின் தொகையும், பகர்தி நீயென-(விபீஷணா நீ) சொல் என்று (இராகவன்) வினவ, வாள் இராமனுக்கு - வாளைக் (கையிற்கொண்ட) இராமனுக்கு, அரக்கன் அடையக் கூறினான் - விபீஷணன் முழுமையுஞ் சொன்னான்.

விபீஷணன் ஸ்ரீராமனுக்கு இலங்கையின் அரண் முதலிய இராவணனுடைய பலம் எல்லாவற்றையும் விரிவாக உரைத்தனன்.

கடலுடை—கடல் அரண் என்பது தெரிகின்றது. மற்றைய அரண்களையும் சொல் என்றபடி ; சமுத்திரத்தை ஆடையாகச் சுற்றிலுமுடைய என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். உடை—உடுக்கப்படுவது. (௫௫)

வேண்டினனொருவழி வேலைவேந்தனை
ஈண்டியவிலங்கைக்கின் றெய்தலின்மையால்
தூண்டினன்சுடுசரம் வருணன்தோற்றுவந்
தாண்டகையிராகவ னடியில்வீழ்ந்தனன்.

(இ-ள்.) ஈண்டிய இலங்கைக்கு - கடல்சூழ்ந்த இலங்காநகரத்துக்கு, இன்று எய்தல் இன்மையால் - இப்பொழுது போதல் கூடாமையால், வேலை வேந்தனை ஒருவழி வேண்டினன் - சமுத்திரராசனை ஒருவழியை பிரார்த்தித்தான் ; சுடுசரம் தூண்டினன் - (அவன் வராமையால்) எரிக்கும் கணையை எய்தான் ; வருணன் தோற்று வந்து-வருணதேவன் தோற்றுவந்து, ஆண்டகை இராகவன் அடியில் வீழ்ந்தனன்-வீரத்தன்மையுள்ள இராமனுடைய பாதத்தில் அடைக்கல மடைந்தான்.

கடலைக்கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டுமென்று இராமன் சமுத்திரக்கரையில் தர்ப்பசயனத்தில படுத்துப் பிராயோபவேசம்பண்ணியும், இவர் மகிமை யறியாமல் கடலரசனாகிய வருணன் உபேக்ஷையாயிருக்கக்கண்டு கோபம்கொண்டு, வானரர் நடந்துசெல்லும்படிக் கடலைவற்றச்செய்வேன் என்று அக்கினி அஸ்திரம் தொடுத்தவுடன் அவ்வருணன் நடுங்கிவந்து சரணாகதி பண்ணினான்.

ஒருவழி—வருணன் தேவன் என்று உலகுக்கு ஒத்ததோர் வழியில் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஆண்டகை—வருணன் பங்கப்படுவதற்கு ஏதுவான சௌரி யத்தை உணர்த்துகின்றது. ஈண்டிய—ஈண்டு - பகுதி, அ- விகுதி, இன் - இடைநிலை கடைகுறைந்து, ய் - உடம்படு மெய் பெற்று, சந்தியால் உகரம்கெட்டது. சுடுசரம் — வினைத்தொகை. தோற்று—தோல்-பகுதி, உ - விகுதி, ற் - இடைநிலை, ல்-ற் ஆனது சந்தி, இறந்தகால வினையெச்சம். ஆண் தகை—இராமன், ஆண்மையாகிய பெருமை என இருபெயர் ஒட்டுப் பண்புத் தொகையாகவும், புருஷனுடைய சௌரியம் என ஆறும் வேற்றுமைத்தொகையாகவும் கொள்ளலாம். ஆண்தகை இராகவன்—இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனும் தொக்கதொடர். தகை—தகு - பகுதி, ஐ - தொழிற் பெயர் விகுதி, சந்தியால் உ கெட்டது. (ருசு)

> ஆனபேர்வேலையை யடைத்தபின்புயர்
> மானவர்தலைவனும் வானரேசனுங்
> கோநகரின்புறக்குன்றில் விட்டபின்
> ஊனமிலிராவண னொற்றர்மேவினர்.

(இ-ள்.) ஆன பேர் வேலையை - இத்தன்மையாய்ப் பணிந்த பெரிய சமுத்திரத்தை, அடைத்தபின்பு-(சேதுகட்டி) அடைத்தபின், உயர்மானவர் தலைவனும் - உயர்வாகிய மநுவம்சத்தாரில் முதன்மைபெற்ற இராமனும், வானரேசனும் - வானரத் தலைவனான சுக்கிரீவனும், கோநகரின் புறக்குன்றில் - சிறந்த இலங்காபுரியின் புறத்தில் உள்ள சுவேலமலையில், விட்டபின்- இறங்கியபின்பு, ஊனமில் இராவணன் ஒற்றர் மேவினர் - (வரபலங்களில்) குறைவில்லாத இராவணனுடைய தூதுவர் கிட்டினார்கள்.

'ஊனம் இல் ஒற்றர்' எனக்கூட்டி, ஒற்றுத்தொழிலிற் குறைவில்லாத தூதர் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

வருணன் சரணாகதி யடைந்தபின்பு, அவன் அநுமதியினால் வானரர்கள் மலைகளை எடுத்துவர, கல் மிதக்க வரம்பெற்ற

னன் என்னும் வானரனால் அணைகட்டிய பின்பு, அவ்வழியே சென்று ஸ்ரீராமனும் சுக்கிரீவனும் மற்றுமுள்ள வானரசேனைகளும் இலங்கைக்கு வடபுறத்தில் இருக்கும் சுவேலமலையில் இறங்கினார்கள். பின்பு இராவணன் அறிந்து சுகசாரனர் என்னும் தூதுவரை பார்த்து வரும்படி யனுப்ப, அவர்களும் மாறு வேடம் பூண்டு வந்து கிட்டினார்கள்.

கோநகர்—இராக்கத அரசனுடைய நகரம் என்றும் கூறலாம். முன் பண்புத் தொகையாகவும் பின் ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையாகவும் கொள்ளவேண்டும். மநுவம்சத்திற் பிறந்தவர் மானவர் என்றாயது, இது தத்திதாந்தம். வா நரம் மனிதன் போன்றது, வா - போல். ஒற்றர்—தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர். (௫௭)

பற்றினர்சாரணை சுகனைப்பன்முறை
சொற்றனர்கண்டவத் தூயமானவன்
விற்றொழில்வீடணற் கரசுவிட்டதுங்
கொற்றவற்குரையெனக் கூறிப்போக்கினான்.

(இ - ள்.) சாரணை சுகனைப்பற்றினர் - (வானரர்கள்) சாரணன் சுகன் என்னும் தூதர்களைப் பிடித்து, பன்முறை சொற்றனர் - பலதரம் (கடிந்து) கூறினார்; கண்ட அத்தூய மானவன் - (அது) கண்ட பரிசுத்தமான இராகவன், வில்தொழில் வீடணற்கு - விற்போரில் வல்லவனாகிய விபீஷணனுக்கு, அரசு விட்டது - இலங்கை அரசாட்சி கொடுத்ததை, உம் கொற்றவற்கு உரை எனக்கூறி - உம்முடைய அரசனுக்குச் சொல்லுங்கள் என்று சொல்லி, போக்கினான் - அனுப்பினான்.

அங்கு வந்த சாரணன் சுகன் இருவரையும் வானரவீரர்கள் பிடித்து உரப்பிப் பலவிதமாக எற்றுங்கள் கொல்லுங்கள் என்று கூறுவதைக் கண்ட ஸ்ரீராமபிரான், அத்தூதரை யழைப்பித்து, அவர் வஞ்சனையா வந்ததைப் பொறுத்தருளி, இலங்கை அரசாட்சி விபீஷணனுக்கு நாம் கொடுத்ததை உங்கள் அரசனுக்குச் சொல்லுங்கள்என்றுசொல்லி, தன்பம் ஒன்

றம்செய்ய ஒட்டாமல் தடுத்து, விடைகொடுத்து அனுப்பி விட்டனன்.

சாரண சுகர்—உயர்திணை உம்மைத்தொகையாதலால், பல ர்பால் பெற்றது. (பொது-சூ-உக). இராகவன் இராவணனை ஜயிப்பது திண்ணம் என்னும் கருத்தினால் வீடணக்கு இலங் கை அரசாளப் பட்டாபிஷேகம் முன்னே செய்ததை நினை த்து "விட்டது" என இறந்தகாலத்தாற் கூறினர். விட் டது—தெளிவின்வந்த காலவழுவமைதி, (பொது-சூ-௩௩.) ()

சேதுபந்தமும் வீடணன்செய்தியும்
தூதுவந்தவர் சொல்லத்தசமுகன்
ஓதுவெவ்வுரை யோதவுடுவொழித்
தேதமின்றி யெழுந்ததிரவியே.

(இ-ள்.) தூதுவந்தவர் - தூதுபோய்வந்த சுகசாரணர், சே துபந்தமும் வீடணன் செய்தியும் சொல்ல - அணைகட்டியதும் விபீஷணனுக்கு அரசாட்சிகொடுத்த செய்கையும் சொல்ல, தசமுகன் ஓது வெவ் உரை ஓத - இராவணன் சொல்லத்தக்க கடுஞ்சொல் எல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்க, உடு ஒழித்து - நக்ஷத்திர ஒளி நீக்கி, இரவி ஏதம் இன்றி எழுந்தது - சூரிய ன் குற்றம் [கவலை] இல்லாமல் உதயமாயிற்று.

இயற்கையில் சூரியன் உதயமானதைத் தன் குலத்தவரான இராமலக்ஷ்மணர்கள் கடலில் அணைகட்டியது முதலான வீர ச்செய்கைகளைக் கண்டு, இவர்கள் தோல்வியடையார் என் னும் துணிபினால் முன்னிருந்த அச்சம் போய் உதயமாயினன் எனத் தற்குறிப்பேற்றமாய்க் கூறினர். (ருக)

வேறு கலித்துறை.

இலங்கைவேந்தனு மிராமனுமெறிபடைகாண்பான்
இலங்குமாளிகைத் தலையினுமலையினுமேற
இலங்கையான்முடி மணிபறித்திரவிசேயகன்றான் [ர்.
இலங்கைவேந்தனுமிராமனு மிருக்கைசென்றடைந்தா

(இ-ள்.) இலங்கைவேந்தனும் இராமனும் - இலங்கைக்கு அரசனாகிய இராவணனும் ஸ்ரீராமபிரானும், எறிபடை காண்பான் - ஆயுதம் வீசும் சேனையைக்காணும் பொருட்டு, இலங்கைமாளிகை தலையினும் மலையினும் ஏற - இலங்கையிலுள்ள உப்பரிகைகளின்மேலும் சுவேலாசலத்திலும் ஏறியிருக்கும்போது, இரவிசேய் - சூரியபுத்திரனாகிய சுக்கிரீவன், இலங்கையான் மணிமுடி பறித்து அகன்றான் - இராவணனுடைய இரத்தினமயமான கிரீடத்தைப் பறித்துக்கொண்டு நீங்கினான்; இலங்கைவேந்தனும் இராமனும் இருக்கைசென்று அடைந்தார் - இராவணனும் இராமனும் தத்தமிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

சேதுகட்டிச் சுவேலாசலத்தில் இராமன் சேனையோடிருப்பதைத் தூதுவரால் அறிந்து, அதைப்பார்க்கும்படி இராவணன் இலங்கைமாளிகையின் உச்சியில் ஏறிநின்றான்; இராமனும் இலங்கையில் உள்ளவற்றைப் பார்க்கும்படிச் சுவேலாசலத்தின் உச்சியில் ஏறிநின்றான். இவ்வாறிருக்கையில் சுக்கிரீவன் எழும்பிப்போய் இராவணனுடைய மணிமுடியைத்தள்ளி அவனோடு மல்லயுத்தஞ்செய்து வருத்தி, மீண்டும் இராமன் இருப்பிடம் வந்து சேர்ந்தான். இருவரும் அவரவர் இருப்பிடம் சேர்ந்தார்கள்.

மலைத்தலையில் இராமனும் இலங்கைமாளிகையில் இராவணனும் எனக்கூட்டப்படுதலால் நிரனிறைப்பொருள்கோள் [பொது - ௫ - ௬௩.] நிரனிறை அணியுமாம். காண்பான்— எதிர் காலவினையெச்சம், பான் - விகுதி. இருக்கை - தொழிலாகுபெயர். (௬௦)

நாலுவாயிலுநரரு வானரருமேநண்ணி
ஓலவேலையினுருத்தன ரெனச்சிலருரைத்தார்
ஆலகாலவேலரக்கனும் படைவகுத்தமைந்தான்
வேலிராகவனங்கதற் றூதெனவிட்டான்.

(இ - ள்.) நாலுவாயிலும் - நான்கு கோபுரவாசல்களிலும், நரரும் வானரருமே நண்ணி - மனிதர்களும் குரங்குமே கிட்டி,

ஓலவேலையின் - ஒலியுள்ள கடல்போல், உருத்தனர் என - கோபித்து வீரகர்ச்சனை செய்தார்கள் என்று, சிலர் உரைத்தார் - சிலர் சொன்னார்கள்; ஆலகால வேல் அரக்கனும் - ஆலகாலவிடம் கக்கும் வேலாயுதமுடைய இராவணனும், படை வகுத்து அமைந்தான் - தன் சேனைகளை அணிவகுத்துச் சித்தமானான்; வேல் இராகவன் - வேலாயுதம் தாங்கிய இராமன், அங்கதன் தூதென விட்டான் - (வாலி குமாரனாகிய) அங்கதனைத் தூதாக அனுப்பினான்.

பின்பு நாலு கோபுர வாசலிலும் மனிதர்களும் வானரர்களும் நிறைந்து வீரகர்ச்சனை செய்கிறார்கள் என்று கேட்டவுடன், இராவணனும் தன்சேனைகளை அணிவகுத்து யுத்தத்துக்கு ஆயத்தப்படுத்தினான். இராமன் அங்கதனைத் தூதனுப்பினான்.

வாயிலும்—முற்றும்மை. அரக்கனும்—உம்-இறந்தது தழுவிய எச்சம். நரரும் வானரருமே—ஏ-பிறரின்மையை யுணர்த்தினமையால், பிரிநிலே. நரர் இருவராயினும் எங்கும் சுற்றி வருதலால், நாலுவாயிலிலு முளர்போற் றோன்றியதனால், நாலுவாயிலும் நரரும் என்றார். ஹாலாஹலம் என்னும் வடமொழி ஆலகாலமெனத் திரிந்தது. அங்கதற்றூது — இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை, இயல்பில் விகாரமாயிற்று. [உருபுபுண - ரு - ௯.] (சுஈ)

சீதையென்னுமத்திருவைவிட் டுன்சிரம்பெறுகென்
றோதிவிட்டனனிராமனென் றங்கதனுரைத்தான்
போதிபோதியென்றிராவணன் புகறலுமிராமன்
பாதபங்கயம்பணிந்தன னெழுந்ததுபதாதி.

(இ - ள்.) சீதை என்னும் அத்திருவை விட்டு - சீதை என்னும் பெயருடைய அந்த மகா லட்சுமியைக் கொண்டுவந்துவிட்டு, உன் சிரம் பெறுக என்று - உன்னுடைய தலை இழக்காமல் நிலைபெறச் செய்துகொள்ளக்கடவை என்று, இராமன் ஓதிவிட்டனன் - இராமன் சொல்லியனுப்பினான், என்று அங்

கதன் உரைத்தான்—என்று அங்கதன் (இராவணனுக்குச்) சொன்னான்; இராவணன் போதி போதி என்று புகறலும்—இராவணன் போபோ என்று சொன்னவுடன் (வந்து), இராமன் பாதபங்கயம் பணிந்தனன் — இராமனுடைய தாமரைபோன்ற பாதங்களை அங்கதன் வணங்கினான்; எழுந்தது பதாதி—(உடனே வானரச்) சேனை (யுத்தத்துக்குப்) புறப்பட்டது.

அங்கதன்போய் இராவணனைக்கண்டு, "என் தகப்பனாகிய வாலியைக்கொன்ற ஸ்ரீராமனுக்கு நீ எவ்வளவு, சீதையைக்கொண்டுவந்து இராமனிடத்தில் விட்டு அவர் திருவடியில் வணங்கி உன் தலையைத் தப்பித்துக்கொள், இல்லையாயின் குலத்தோடழிவை" என்று சொல்ல, கோபித்துப் "போப்போ" என்று இராவணன் இகழ்ந்து சொன்ன உடன், அங்கதன் வந்து இராமன் திருவடியில் சேர்ந்து இராவணனுடைய கொடுமையான பிடிவாதத்தைச் சொன்ன உடனே, வானரசேனை இராமன் கட்டளையால் சண்டைக்குப் புறப்பட்டது.

ஸ்ரீ என்னும் வடமொழி, "திரு" என மாறியது எனவும் கொள்ளலாம். அத்திரு - நீ சிறையில் வைத்திருக்கிற அந்தச் சீதை. பாதபங்கயம் - பங்கயம் போன்ற பாதம் எனப் பொருள்; உவமானம் பின் வந்தது வடமொழி யிலக்கணம். (௧௨)

அரக்கரைம்பதுவெள்ளமு மகிழ்முமுடையக்
குரக்குவேந்தனுமநுமனு நீலனுக்குரைத்தார்
அரக்கனவ்வுரைகேட்டுவெந் தடர்த்தலுமநுமன்
குரக்குவேந்தன்மற்றவரிவன் சரம்படக்குலைந்தார்.

(இ - ள்.) ஐம்பதுவெள்ளம் அரக்கரும் - ஐம்பது வெள்ளம் கணக்குள்ள இராக்கதரும், அங்கமும் உடைய - (அவர்கள்) சேனையும் குலையும்படி, குரக்குவேந்தனும் அநுமனும் நீலனும் குரைத்தார் - வானரத் தலைவனாகிய சுக்கிரீவனும் அநுமானும் நீலனும் வீரகர்ச்சனை செய்தார்கள்; அரக்கன் அவ்வுரை கேட்டு வந்து அடர்த்தலும் - இராவணன் அந்தக் கர்ச்சனையைக் கேட்டுவந்து எதிர்த்தவுடன், அநுமன் குரக்குவேந்தன்

மற்றவர்-அநுமானும் சுக்கிரீவனும் மற்றுமுள்ள வானரரும்; இவன்சரம்படகுலைந்தார் - இந்த இராவணனுடைய அம்புகள் பட்டு வருந்தினார்கள்.

அநீகம் என்னும் வடமொழி அநிகம் என்றாயிற்று. வெள்ளம்—சேனைப்பிரிவின் ஓர்தொகை. உடையக் குலைந்தார்-வானரர் கர்ச்சனத்தினாலேயே அரக்கர் நடுங்கிக் குலைந்தார்கள். உடைய, பட,—குரங்கு என்னும் மென்றொடர்க் குற்றுகரம் குரக்கு என வன்றொடராயிற்று. இரண்டும் செயவெனெச்சம்; முன்னது காரியப்பொருட்டும், பின்னது காரணப்பொருட்டும் ஆம். (௬௩)

இளையவீரனுமிராவண னீரைந்துசிலையு
முளையவெய்தனனுடம்பிடி யவனுரத்துய்த்தே
வளையும்வாளெயிற்றிராவணன்வவ்வுவான்சென்றான்
இளையவீரனைமாருதி யெடுத்துக்கொண்டகன்றான்.

(இ-ள்.) இளையவீரனும்-இலக்குவனும், இராவணன் ஈரைந்து சிலையும் உளைய - இராவணனுடைய பத்துவில்லும் முறியும்படி, எய்தனன் - அம்புகளைப் பிரயோகித்தான்; வளையும் வாள்எயிற்று இராவணன் - வளைந்த ஒளிபொருந்திய பற்களையுடைய இராவணன், உடம்பிடி அவன் உரத்து உய்த்து - வேலாயுதத்தை அவன் மார்பில் எறிந்து, வவ்வுவான் சென்றான் - அவனைப் பிடித்துக்கொள்ளப்போனான்; இளைய வீரனை மாருதி எடுத்துக்கொண்டு அகன்றான் - இளையபெருமாளை அநுமான் எடுத்துக்கொண்டு நீங்கிப்போனான்.

இலக்குவன் இராவணனுடைய பத்துவில்லும் முறியும்படி எய்தனன், உடனே இராவணன் கோபித்துப் பிரமனால் கொடுக்கப்பட்ட வேலாயுதத்தை இலக்குமணன் மார்பில் எறிய, உடனே அவன் மூர்ச்சிக்கக்கண்டு, இராவணன் தூக்கிக்கொண்டுபோம்படி முழுவலியோடசைத்தும் அசையாதிருக்க, அநுமான் இளையபெருமாளை எளிதில் எடுத்துக்கொண்டு யுத்தகளம்விட்டு நீங்கினான்.

"பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்
பிறர்களுக்கரியவித்தகன்"

உய்த்தே—ஏ - அசைநிலை. வவ்வுவான் — எதிர்காலவினையெச்சம், வான் - விகுதி. (௬௪)

ஆளியாயிரம்பூண்டதே ரரக்கன்வந்தடர்த்தான்
காளைமாருதிதோளின்மே லிராமனுங்கடந்தான்
மூளுவார்சிலைபத்துடன் முடிபத்துமொழித்து
நாளைவாபொரவென்றன னகர்சென்றுபுக்கான்.

(இ-ள்.) ஆளி ஆயிரம் பூண்டதேர் - ஆயிரம் சிங்கங்கள் பூட்டிய தேரில், அரக்கன் வந்து அடர்த்தான் - இராவணன் ஏறிவந்து (இராமனை) எதிர்த்தான்; காளைமாருதி தோளின் மேல் - வீரனான அநுமானுடைய தோளின்மேல், இராமனுங் கடந்தான் - இராமனும் ஏறிச்சென்று, மூளு வார்சிலைபத்துடன் - அம்புகள் பொழியும் நீண்டவில் பத்தும், முடிபத்தும் ஒழித்து - பத்துக் கிரீடமும் போக்கி, நாளைவா பொர என்றனன்-நாளையதினம் யுத்தஞ்செய்ய வா என்றிராமன் விடைகொடுத்தனன்; நகர்சென்று புக்கான் - (இராவணன்) தன் நகரத்துக்குட்போய்ப் பிரவேசித்தான்.

அனேக சிங்கங்கள் பூட்டிய தேரில் ஏறி இராவணன்வந்து யுத்தம்செய்ய, இராமன் அநுமான்மேல் ஏறிக்கொண்டு யுத்தம்செய்து, இன்றைக்கு இளைத்துவிட்டாய், ஆயுதமுமில்லை, ஆதலால் நாளைக்கு பலத்தோடு யுத்தத்துக்குவா என்று அனுப்பிவிட, இராவணன் மிக்க நாணமுற்று இலங்கைக்குள் சென்றான்.

காளை—இடபம்போல் கம்பீர நடையுள்ளவனாய் பகைவருக்கு அஞ்சி நடை தளராதவன் ஆதலின்; உவமை ஆகுபெயருமாம். குதிரைமுதலிய வாகனங்களைத் தாண்டி ஏறுவது வழக்கமாதலின், இங்கும் ஏறினன் என்பதற்குக் கடந்தான் என்றார். மூளு—வினைத்தொகை, உ - சாரியை. ஒழி—தன்வினைக்கும் பிறவினைக்கும் பொதுப் பகுதி; விகுதி இடைநிலை

கரோடு சேரும்போது மெல்லெழுத்துத் தோன்றத் தன்வினையும் வல்லெழுத்துத் தோன்றப் பிறவினையுமாம். (௬௫)

மூலத்தானையைத்தருகெனத் தூதரைமுடுக்கிக்
கோலப்பள்ளியின்மேவலுங் குரவன்வந்தணுகிச்
சாலச்சாம்பினைமுன்னமே சாற்றினனென்றான்
மாலைத்திண்புயமகோதரன் மறுத்திதுசொன்னான்.

(இ-ள்.) மூலத்தானையைத் தருக என-மூலபலத்தை அழைத்துவாருங்கள் என்று, தூதரை முடுக்கி - தூதரை விரைவாகச் செலுத்தி, கோல பள்ளியில்மேவலும் - (இராவணன்) அழகிய படுக்கையில் சேர்ந்த உடன், குரவன் வந்து அணுகி-பாட்டனாகிய மாலியவான் வந்து கிட்டி, சால சாம்பினை-மிகவும்வாடினாய், முன்னமே சாற்றினன் என்றான் - நான் முன்பே சொன்னேனே என்று சொன்னான்; மாலை திண் புய மகோதரன்-பூமாலை யணிந்த வன்மையான தோளுடைய மகோதரன், மறுத்து இது சொன்னான் - அதைத்தடுத்து இப்பின்வரும் பேச்சைச் சொன்னான்.

மூலபலத்தை வரவழைக்கும்படி ஏவி தான் படுக்கையில் சேர்ந்தவுடன், பாட்டனாகிய மாலியவான் வந்து, நீமிகவும் வருந்தினாய்; நான் முன்னமே இராமனோடு பகை வேண்டாமென்று சொன்னேனே, கேளாமற் போனாயே என்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில், மகோதரன் என்னும் மந்திரி தடுத்து அதற்கேற்ற பேச்சைச் சொன்னான்.

முடுக்கி—முடுகு - தன்வினைப் பகுதி, க் - விரித்தல் பெற்றுப்பிறவினையாயிற்று. குரவன்—குருஎன்னும்வடமொழி, அன்-விகுதிபெற்று உகரம் கெட்டது. சாம்பினை—முன்னிலை ஒருமை இறந்தகால வினைமுற்று. ஏ—தேற்றம். சாற்றினன்—தன்மையொருமை வினைமுற்று. மூலத்தானை—எல்லாச் சேனைக்கும் ஆதாரமாய் உள்ளே வைத்திருந்த சேனை, மகோதரன்—பெருவயிறுடையவன். (௬௬)

கும்பகன்னனையழையெனத் தூதருங்கொணர்ந்தார்
எம்பிபோரினிலியற்றுதி மனிதரோடென்றான்
வெம்புபோர்க்களம்புகுந்தனன் வினவினனிராமன்
தம்பிநானிவற்றருகென்றான் தசமுகற்கிளையான்.

(இ-ள்.) கும்பகன்னனை அழையென-கும்பகர்னனை அழைத்துவா என்று (இராவணன்) சொல்ல, தூதரும் கொணர்ந்தார்-தூதுவரும் எழுப்பிக்கொண்டு வந்தார்கள்; எம்பி! - தம்பி! போரினில்இயற்றுதி மனிதரோடு என்றான்-நீ யுத்தத்தில் மனிதர் ஓடும்படிசெய் என்று சொன்னான்; வெம்பு போர்க்களம் புகுந்தனன் - (அதுகேட்டுக் கும்பகர்ணனும்) வேகின்ற யுத்தகளத்தில் உடனே பிரவேசித்தான்; இராமன்வினவினன்-இராகவன் (இவன் யார்என்று) வினவினன்; தசமுகற்குஇளையான்-இராவணனுக்குத் தம்பியாகிய விபீஷணன், தம்பி - (இவன்) இராவணன் தம்பி; நான் இவன் தருக என்றான்-நான் இவனை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன் என்று சொன்னான்.

கும்பகர்ணனை அழைத்து நீ சண்டைக்குப்போய் மனிதர்களை ஜயித்து வாவென்று இராவணன் அனுப்ப, உடனே யுத்தகளம் பிரவேசித்தான். அவன் பயங்கரமான ரூபங் கண்டு, இவன்யார்என்று விபீஷணனை இராமன்கேட்க, தனக்குஅண்ணன், இராவணனுக்குத் தம்பி, நான் இவனை இவ்விடம் அழைத்து வருகிறேன் என்று சொன்னான்.

என்தம்பி—எம்பி என மருவியது. கொணர்ந்தார்—கொணு - பகுதி, ஆர் - விகுதி, த் - இடைநிலை, குறுக்கலும் ர் - விரித்தலும் பெற்று, சந்தியால், த்-மிகுந்து, மெலித்தலால் ந்-ஆயது. ஓட—என்னும் செயவெனெச்சம், அ-தொகுத்தலாயிற்று. இவன் — இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை. தருக — வியங்கோள் வினைமுற்று, ஈறுதொக்கது. கும்பகன்னன் — குடம் போன்ற காதுள்ளவன். கர்ன்ன கன்ன ஆயிற்று. (௧௭)

வியந்து வீடண னழைத்தலும் வெய்யவன் மறு
த்து, வசந்த னைப்பிசைக் தருக்கன்மா மகனைக்கொ
ண்டகன்றான், இயைந்த் நாசிகொண் டிரவிசேய் மீண்
டன னிராமன், உயர்ந்தொ ரம்பினு லவன்றலை யுவரி
யிலிட்டான்.

(இ - ள்.) வீடணன் வியந்து அழைத்தலும் - விபீஷணன் புகழ்ந்து அழைத்தவுடன், வெய்யவன் மறுத்து - கொடியவனாகிய கும்பகர்ணன் கேளாமற்றள்ளி, வசந்தனை பிசைந்து - வசந்தன் என்னும் வானரனை உருவில்லாமற் பிசைந்து, அருக்கன்மா மகனைகொண்டு அகன்றான் - சூரியகுமாரனான சுக்கிரீவனைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான்; இயைந்த நாசிகொண்டு-பொருந்திய மூக்கைக்கடித்து எடுத்துக்கொண்டு, இரவிசேய் மீண்டனன்-சுக்கிரீவன் திரும்பிவந்தான்; இராமன்உயர்ந்த ஓர் அம்பினால் - இராமன் சிறந்த ஓர் கணையால், அவன் தலை உவரியில் இட்டான் - அந்தக் கும்பகர்ணனுடையதலையை (அறுத்துக்) கடலில் வீழ்த்தினான்.

விபீஷணன் மிகவும் அவனைப் புகழ்ந்து இராமன்பக்கம் சேரும்படி வெகு நியாயங்களைச்சொல்லி வேண்டிக்கொண்டும் (அவன் கேளாமல் மறுத்து) யுத்தகளத்தில் வானரர்களை அழிக்கத் தலைப்பட்டு, வசந்தனென்னும் வானரனை உருவில்லாமற் பிசைந்துகொன்று, மூர்ச்சித்த சுக்கிரீவனைப் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டுபோக, அவன் வழியில் மூர்ச்சைதெளிந்து கும்பகர்ணன் மூக்கைப் பல்லினால்கடித்து எடுத்துக்கொண்டும் கையினால்காதுகளைக் கிள்ளி எடுத்துக்கொண்டும் சிராம பாதத்தண்டைவந்து சேர்ந்தான். கும்பகர்ணன் மீண்டும் யுத்தகளத்துக்குவந்து இராமனோடு போரிட இராகவன் ஒரேகணையால் தலையையறுத்துச் சமுத்திரத்தில் வீழ்த்திவிட்டான். (௬௮)

அப்புறத்தினின் மருத்தனைச் சனகர்கோனுக்கிக்
குப்புறத்தினன் மகோதரன் சிதையுங் குலைந்தான்

எப்புறத்தினு மிராவணன் செவிகளுங்கேட்க
இப்புறத்தினின் றார்த்ததங் கிராவணன்சேனே.

(இ-ள்.) மகோதரன் மருத்தனை சனகர்கோனுக்கி - மகோதரன் என்பவன் மருத்தன் என்னும் அரக்கனை மாயையினுல் சனகமகாராஜனைப்போல் ரூபப்படுத்தி, அப்புறத்தினிக் குப்புறத்தினன் - அந்த அசோகவனத்தில் குப்புறத்தள்ளிக் கொன்முன்; சீதையும் குலேந்தாள்-(இது மாயையென்றறியாத) சீதையும் நடுங்கினுள்; எப்புறத்திலும் இராவணன் செவிகளும்கேட்க - எவ்விடத்திலும் இராவணன் காதுகளில் கேட்கும்படி,இப்புறத்தில் நின்று-இந்தவிடத்தில்நின்று, அங்கு இராவணன்சேனை ஆர்த்தது - அவ்விடத்தில் இராவணனுடையசேனை ஆரவாரஞ்செய்தது.

மகோதரன் மருத்தனென்பவனைச் சனகராசனுக மாயையினுல்செய்து சீதைக்கு எதிரில் தள்ளிக் கொன்றபாவனை செய்தான். அது கண்டு சீதையும் நடுங்கினுள். இந்தச்சமயத்தில் கும்பகர்ணன் இறந்ததைக்கண்டு இராவணன்சேனை இரைச்சலிட்டது. 'இராகவன்செவி' என இருப்பின் நலம்.

சீதையும்—எச்ச உம்மை. (௬௧)

வேறு கலிவிருத்தம்.

கும்பகன்னன் குறைந்தமை கூறினர்
தம்பியோவென் றரற்றித் தசமுகன்
அம்பொற்றேரதி காயனை யேவினன்
எம்பிராற்கிளை யோனெதிர் தாக்கினன்.

(இ - ள்.) கும்பகன்னன் குறைந்தமை கூறினர் - கும்பகர்ணன் இறந்த செய்தியைத் (தூதுவர்வந்து) சொன்னர்கள்; தசமுகன் தம்பி ஓவென்று அரற்றி—இராவணன் ஓ தம்பி என்று கூவி அழுது, அம்பொன்தேர் அதிகாயனை ஏவினன் - (பின்பு) அழகிய பொன்னுலாகிய தேரையுடைய அதிகாயன் என்பவனை (யுத்தத்துக்கு) அனுப்பினுன்; எம் பிராற்கு இளை

யோன் எதிர்தாக்கினன் - இராமனுடையதம்பியாகிய இலக்ஷ்மணன் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தான்.

கும்பகர்ணன் இறந்த செய்தியைத் தூதுவர் சொல்லக்கேட்டு, ஓவென்றழுது, பின்பு தன்புத்திரனாகிய அதிகாயனை யுத்தத்துக் கனுப்ப, இளையபெருமாள் அவனோடு எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்தார்.

குறைந்தமை—இறந்தகால முணர்த்தும் தொழிற் பெயர்; குறைகின்றமை என நிகழ்காலத்திலும், குறைவது என எதிர் காலத்திலும் வரும். ஓ—இரக்கக் குறிப்பிடைச்சொல். அதிகாயன்—மிகவும் பெரிய சரீரமுடையவன். (எ0)

எதிரெதிர் தாக்கினவிரண்டுசேனையுங்
கதுமெனவிராகவற்கிளையகாவலன்
அதிர்கழல்புனையதிகாயன்றன்னையோர்
சதுர்முகன்சரத்தினுற்றலையைத்தள்ளினன்.

(இ-ள்.) இரண்டுசேனையும் எதிர் எதிர் தாக்கின-இருபடைகளும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராகச் சண்டையிட்டன; இராகவற்கு இளையகாவலன்-இராமனுக்குத் தம்பியாகிய இலக்ஷ்மணன், அதிர்கழல்புனை அதிகாயன் தன்னை - ஒலிக்கின்ற வீரகண்டை அணிந்த அதிகாயனை, ஓர் சதுமுகன்சரத்தினுல்-ஒரு பிரமாஸ்திரத்தினல், கதுமென தலையைத் தள்ளினன் - விரைவாகத் தலையை அறுத்துத் தள்ளினன்.

இரண்டு சேனையிலும் உள்ள வீரர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் எதிரெதிராக யுத்தஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், அதிகாயன் மற்றுமுள்ள அஸ்திரங்களுக்குச் சலியா திருக்கக்கண்டு இளைய பெருமாள் அவன்தலையை பிரமாஸ்திரத்தினல் அறுத்துத் தள்ளி விட்டார்.

காவலன்—உலகுக்குக் காவல்செய்யும் திறமுள்ளவன். காவல் - பகுதி, அன் - விகுதி, கா - முதனிலைத் தொழிற்பெயர், வல் - வல்லமை, அன் - உடையவன், எனவும் கொள்ளலாம்.

கதும்—விரைவுக் குறிப்பிடைச்சொல். அதிகாயனைத் தலையை என ஆறுவதுக்கு இரண்டாவது உருபு வந்தமையால் வேற்றுமை மயக்கம். (எக)

குரக்குவேந்தர்கள்குன்றுகொண்டேவலும்
அரக்கன்மைந்தரனைவருமாண்டனர்
பரக்கவன்கொலைப்பாடுகொண்டார்சிலர்
இரக்கமெய்திபிராவணற்கோதினர்.

(இ - ள்.) குரக்குவேந்தர்கள் - வானரத்தலைவர்கள், குன்று கொண்டு ஏவலும் - மலைகளைப் பெயர்த்து எடுத்துக் கொண்டு எறிந்த உடனே, அரக்கன் மைந்தர் அனைவரும் - இராவணனுடைய புத்திரர் எல்லாரும், மாண்டனர் - இறந்தார்கள்; பரக்கவன் கொலைப்பாடு கொண்டார் - மிகவும் கடினமாகிய கொலையைத்தரும் காயத்தை அடைந்தார்களாகிய, சிலர்—, இரக்கம் எய்தி இராவணற்கு ஓதினர் - விசனம் அடைந்து இராவணனுக்குச் சொன்னார்கள்.

கொலைப்பாடு—கொலைக்கு ஏதுவாகிய வருத்தம். பாடு—முதனீண்ட முதனிலைத் தொழிற்பெயர். இரக்கம்—இரங்கு-பகுதி, அம் - தொழிற்பெயர் விகுதி, வலித்தல் விகாரம். (எஉ)

அரக்கனவ்வுரை கேட்டலுமங்ஙனே
இரக்கமற்றிந்திர சித்தையேவினன்
குரக்குவேலையைக் கொன்றனன்கொன்றபின்
தரைக்குநாயகன் றம்பியையெய்தினன்.

(இ-ள்.) அரக்கன் அவ்வுரைகேட்டலும் - இராவணன் அந்த மொழியைக் கேட்டவுடன், அங்ஙனே - அவ்விடத்திருந்தபடியே, இரக்கமற்று இந்திரசித்தை ஏவினன் - இரக்கமில்லாமல் இந்திரசித்தைப் போர்க்கு அனுப்பினன்; குரக்கு வேலையை கொன்றனன் - (அவ்விந்திரஜித்து) வானரசேனையாகிய கடலை அழித்தான்; கொன்றபின் - அழித்தபின்பு, தரைக்கு நாயகன் தம்பியை எய்தினன் - பூமிக்கு நாயகனாகிய இராமனுடைய தம்பி இலக்குவனைக் கிட்டினன்.

இராவணன், அதிகாயன் முதலியவர்கள் இறந்த செய்தியை க்கேட்டுச் சிறிதுநேரம் துக்கப்பட்டு, அதைநீக்கி உடனே இந்திரசித்தைப் போர்க்கு அனுப்ப, அவன் வானரர்களைக் கொன்றுவிட்டு, லக்ஷ்மணனை எதிர்த்து வந்தான். அங்ஙனே— இருந்தவிடம்விட்டு எழுந்திராமல் உடனே என்றுகருத்து. இரக்கமற்று—இத்தனை புத்திரர்கள் இறந்தார்கள் என்கிறதுக்கம் இல்லாமல் மறுபடியும் இந்திரஜித்தையும் போர்க்கு அனுப்பிய தென்றபடி. வானரங்களுக்கு அளவில்லையாதலால் வேலை என்றார். அங்ஙனம்—கடைகுறைந்து, அங்ஙன் என்றாகியது. ஏ— பிரிநிலை. (எக)

ஏரழுங்கவிலக்குவன் மேனிமேல்
கூரழுந்தநெடுஞ்சரங் கூட்டினான்
தேரழிந்துதசமுகன் றன்மகன்
போரழிந்து விசும்பிடைப் போயினான்.

(இ - ள்.) ஏர் அழுங்க - அழகுகெட, இலக்குவன் மேனிமேல் - இலக்ஷ்மணனுடைய திருமேனியில், கூர் அழுந்த நெடுஞ்சரம் கூட்டினான் - நுனிகள் நன்றாய்ப்பதியும்படி நீண்டகணைகளை யெய்தான்; தசமுகன் தன்மகன்-இராவணன்குமாரனாகிய இந்திரசித்து, தேர் அழிந்து போர் அழிந்து - இரதம் சிதைந்து போர்செய்யும் வலிகெட்டு, விசும்பிடை போயினான் - ஆகாயத்தில் (மறைந்து) சென்றான்.

இந்திரசித்து லக்ஷ்மணனை எதிர்த்துப் பல கணைகளை அவன் திருமேனியில் எய்து துளைக்க, இளையபெருமாள்விட்ட கணைகளால் தேர்முதலியவை அழிந்து, அதனால் எதிர்நின்று சண்டைசெய்யமாட்டாமல் ஆகாயத்தில் மாயையால் மறைந்து போய்விட்டான்.

ஏர் அழுங்க என்பதனால் கணைகள் அளவில்லாமல் துளைத்ததனால் திருமேனி யழகுகெட்டது என்பதும், மேல் என்பதனால் உள்ளே உருவ வலியில்லை என்பதும், கூரழுந்த என்பதனால் உள்ளே புகமாட்டாமையு மன்றித் திருமேனியின் வன்

மையால் கூரும் மழுங்கிப் புதித்தன என்பதும், நெடுஞ்சரம் என்பதனால் பெருமையுள்ள தேவாஸ்திரங்கள் என்பதும் பெறப்பட்டன.

அழுங்க—காரியப்பொருட்டாய் வந்த செயவெனெச்சம். ()

இடந்தருமிராகவற் கிளவலைக்கவித்
தடம்புனையெழுபது வெள்ளத்தானையை
அடங்கலுமரக்கன்மா மதலையல்லிடை
விடந்தருநாகபாசத்தின் வீக்கினான்.

(இ - ள்.) இடம் தரும் இராகவற்கு இளவலை - யாவர்க்கும் அடைக்கலம் கொடுக்கும் இராமனுக்குத் தம்பியாகிய இலக்குவனையும், கவித்தடம்புனை எழுபது வெள்ளத்தானையை - வானரங்களுடைய விசாலங்கொண்ட எழுபதுவெள்ளம் தொகையுள்ள சேனையையும், அடங்கலும் - முழுமையும், அரக்கன் மாமதலை - இராவணனுடைய பெருமையுள்ள புத்திரனாகியமேகநாதன், அல்லிடை - இருளில், விடம் தரு நாகபாசத்தின் வீக்கினான் - விடம் கக்குகின்ற நாகபாசத்தினால் கட்டினான்.

இந்திரசித்து மாயையினால் இருளில் நாகபாசங்களைப் பிரயோகித்து இலக்ஷ்மணனையு வானரசேனைகளையும் அறிவுஞ் செயலும் அற்றுப்போம்படிக் கட்டி விட்டான்.

இளவலை, தானையை, - பெயர்ச்செவ்வெண் ; விகாரத்தால் தொகை பெறவில்லை. அடங்கல்—எல்லாம் அடங்குதலாய் முழுமைக்கு ஆயிற்று; தொழிலாகுபெயர். உம் - முற்றும்பொருளது. விடம்தரு என்பதனால் கட்டுப்பட்டவர்களைக் கொல்லும் என்றதாயிற்று; நாகபாசம்—மந்திரபலத்தால் அக்கணைகள் நாகங்களாகிய கயிறுகளாயின. வீக்கினான்-வீக்கு - பகுதி. ()

போயினனரக்கனும் புரண்டுவானரர்
கூயினரிராகவற் கலன்கூறினான்
மேயினன்வருந்தினன் விகங்கராசனும்
பாயினனுயிர்களைப் புண்டுபோலவே.

(இ-ள்.) அரக்கனும் போயினன் - இந்திரசித்தும் யுத்தகளம் விட்டுச் சென்றான்; வானரர் புரண்டு கூயினர் - குரங்குகள் புரண்டுகொண்டு கூவின; இராகவற்கு அநலன் கூறினான்- இராமனுக்கு இதை அநலன் என்பவன்சொன்னான்; மேயினன் வருந்தினன் - (இலக்குவன்) சமீபத்தில் வந்து மிகவும் துக்கித்தான்; விகங்கராசனும் - பறவைக்கரசாகிய கருடனும், உயிர்களைப் பண்டுபோல பாயினன் - மூர்ச்சித்த பிராணிகள் எல்லாரையும் முன்போல் ஆக்கும்படி மேலே பரவி வட்டமிட்டான்.

இந்திரசித்து யுத்தகளம் விட்டுப் போன உடனே, வானரர்கள் எல்லாரும் நாகபாசத்தினாற் கட்டுண்ட வருத்தத்தினால் எழுந்திருக்கமாட்டாமற் புரண்டுகொண்டு கூவினர்; விபீஷண மந்திரிகளில் ஒருவனாகிய அநலன் இராமனுக்கு இலக்குவனும் வானரங்களும் இந்திரசித்து விட்ட நாகபாசத்தினால் கட்டுண்டு மூர்ச்சித்துக் கிடப்பதைச் சொல்ல, இராமன் கிட்ட வந்து பார்த்து மிகவும் துக்கப்பட, கருடன் வந்து மேலே பறந்து, அவர்கள் மூர்ச்சைதெளிந்து முன்போல்ஆகும்படி செய்தான்.

அநலன் அரக்கனாகையால் அம்மாயை அறிந்து தான் கட்டுப்படாமல் இராமபிரானிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்தனன். விகங்கம்—வடமொழி, ஆகாயத்தில் செல்வது என்பது பொருள். பாயினன்—பாய்-பகுதி, அன்-விகுதி, இன்-இடைநிலை, யகரவீறு பெரும்பாலும் இன் இடைநிலை பெறுவதில்லை யாதலால், பா - பகுதி எனக் கொள்வதே நலம். போல—போல் என்னும் இடைச்சொல் லடியாகப் பிறந்த செயவெனெச்சம்; போல் விக்க என்பது, இவ்வாறாய் வந்தது. பிறவினையில் தன்வினை வந்தமையால் மரபு வழுவமைதி. (எகூ)

சென்றனதுவர்சொலத் தசமுகத்தவன்
தன்றருபெரும்படைத் தலைவர் கூயினான்
நின்றிலர்சென்றனர் நிசிசரர்களைக்
கொன்றனர்வானரத் தலைவர்குன்றினால்.

(இ-ள்.) சென்ற தூதுவர்சொல (இலங்கைக்குப்) போன தூதர்கள் (இராமன்சேனை பிழைத்தசெய்தி) சொல்ல, தசமுகத்தவன்-இராவணன், தன்-தன்னுடைய, தரு-(போர்க்கு) அழைத்துவந்த, பெரும்படைத்தலைவர் - பெரியசேனாதிபதிகளை, கூயினன் - அழைத்து ஏவினன்; நின்றிலர் சென்றனர்-நிற்காமல் உடனேசென்ற, நிசிசரர்களை - அரக்கர்களை, வானரத்தலைவர் குன்றினால் கொன்றனர் - குரங்குத் தலைவர்கள் மலைகள் கொண்டு எறிந்து கொன்றார்கள்.

தரு—என்பதனால் யுத்தத்துக்காகப் பலவிடங்களிலுமிருந்து அரக்கர் சேனைகளை அழைத்து வந்தமை தோன்றுகிறது. நின்றிலர்—உடன்பாட்டு எதிர்மறை வினைமுற்று வினை எச்சமாய்வந்தது. சென்றனர்—இறந்தகால வினையாலணையும்பெயர். சென்றனர் நிசிசரர்—சென்றனராகிய நிசிசரர், இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. நிசிசரர்—வடமொழி; இரவில் திரிபவர் என்பது பொருள். (எஎ)

அறுசீரடி ஆசிரியவிருத்தம்.

வேறு.

உரைப்பது கேட்டுமைந்தர்க் குரைத்தலு மரக்கர் கோமான், கரன்மகன் மகரக்கண்ணன் சென்றனன் காற்றி னம்பும், வருணன தம்புங்கூட்டி மாயையால் விட்டான் மாயன், பொருசர மொன்றாற் சென்னி போக்கினன் மாயையோடும்.

(இ-ள்.) அரக்கர்கோமான் - இராக்கதர்க்குத் தலைவனாகிய இராவணன், உரைப்பதுகேட்டு மைந்தர்க்கு உரைத்தலும்-(தூதர்) சொன்னதுகேட்டுத் தன் மக்களுக்குச் சொன்னவுடன், கரன் மகன் மகரக்கண்ணன் சென்றனன்-கரன் புத்திரனாகிய மகராக்ஷசன்என்பவன் போர்க்குச்சென்று, காற்றின் அம்பும் வருணனது அம்பும்கூட்டி மாயையால் விட்டான்-வாயுஅஸ்திரமும் வருணன்அஸ்திரமும் மாயையினால்சேர்த்துஎய்தான்; மாயன் - ஆச்சரிய சரிதமுடைய இராமன், பொருசரம் ஒன்

ருல் - தாக்கவல்லதோர் கணையினுல், மாயையோடும் சென்னி போக்கினுன் - அவன் செய்திருந்த மாயத்தையும் அவன் தலையையும் நீக்கிவிட்டான்.

தூதர்கள் இராமன்சேனை பிழைத்து அரக்கர் சேனைகளைக் கொன்றதைக் கூற, இராவணன் கேட்டு புத்திரர்களைப் பார்த்துப் போர்க்குச் செல்லுக என்று சொன்னவுடன், கரன் என்பவன் மகனுகிய மகரக்கண்ண னென்பவன் யுத்தத்துக்குப் போய் இராமனை எதிர்த்து வாயுவஸ்திரமும் வருணஸ்திரமும் திசைமுதலான தொன்றும் தோன்ரு திருக்கும்படியான மாயையோடு எய்ய, ஒரேகணையால் அவனுடைய மாயையும் போக்கி தலையையும் அறுத்துத் தள்ளினுன்.

மகரக்கண்ணன் —சுருமீன்போலும் கண்ணுள்ளவன். மாயன்—திருமால், மூலப்பகுதியைத் தன்வசத்தில் வைத்திருப்பவன், ஆச்சரிய சரித்திரமுள்ளவன். அவர் அவதாரமான இராமனுக்கு வந்தது. பொருசரம்—வினைத்தொகை. போக்கினுன்-பிறவினை. (எஅ)

இற்றன ரரக்கர்தானை யிருபது வெள்ளத்தோடும்,
செற்றவா ளரக்கன்கேட்டான் மைந்தனைச் சேறி
யென்ருன், மற்றவன் றேரிலேறி வானரப் படை
யைச்சீறி, எற்றுவனினியென் றெண்ணி யிலக்குவ
ன் றன்னேடேற்ருன்.

(இ-ள்.) தானை இருபதுவெள்ளத்தோடும் அரக்கர் இற்றனர் - இருபதுவெள்ளஞ் சேனையோடு அரக்கர் இறந்தார்கள்; செற்ற வாள் அரக்கன் கேட்டான்-கோபமுள்ள இராவணன் (அச்செய்தி) கேட்டு, மைந்தனைச்சேறி என்ருன் - பிள்ளையாகிய இந்திரசித்தைப் (போர்க்குச்) செல் என்று சொன்னுன்; மற்று அவன் தேரிலேறி - அந்த இந்திரசித்து தேர்மேலேறிக் கொண்டு சென்று, வானரப்படையை சீறி - குரக்குச்சேனையைக் கோபித்து, எற்றுவன் இனி என்று எண்ணி-இனிமோது

வேன் என்று நினைத்து, இலக்குவன்றன்னோடேற்றான்-இலக்ஷ்மணனோடு (போர்) ஏற்றுக்கொண்டான்.

இருபதுவெள்ளம் சேனையும் தலைவர்களும் இறந்தசெய்தி சொல்லக்கேட்டு, இராவணன் இந்திரசித்தை யுத்தத்துக்குப் போகச்சொல்ல, அவன் தேர்மேற்சென்று, வானரசேனையைக் கோபித்துப் பின்புகொல்லுவோமென்று நினைத்துத் திரும்பி உடனே இலக்ஷ்மணனோடு எதிர்த்தான்.

அரக்கர்—சேனைகளின் தலைவர். தானை இருபதுவெள்ளம்—பண்புத்தொகை, தானையினுடைய இருபதுவெள்ளத்தொகை என ஆறும் வேற்றுமைத்தொகையாகவும் கொள்ளலாம். அதாவது திரள். செற்றம்—செறு என்னும் பகுதியிற் பிறந்ததொழிற்பெயர். சேறி - செல் என்னும் பகுதியிற்பிறந்த ஏவல்வினை ; செல் - பகுதி, இ-விகுதி, றகரம் - எழுத்துப்பேறு. றி—விகுதி, எனினும் பொருந்தும். லகரம்கெட்டது, பகுதி முதல் நீண்டது. மற்று—அசைநிலை. இனி—இடைச்சொல், மைந்தன்—பண்படியாகப்பிறந்த பெயர். மைந்து—இளமை. (எசு)

அறுபது வெள்ளத்தானை யாயிரந் தேரினோடும்,
அறையொரு செய்யக்கண்டே யயன்படை விடுவ
னென்று, மறுவலி யரக்கன்வானத் தொழிந்தன
னோரான்றம்பி, எறிபடை பூசைசெய்வா னெழுந்த
ன னிராமனிப்பால்.

(இ -ள்.) அறுபதுவெள்ளத்தானை ஆயிரந்தேரினோடும்-அறுபதுவெள்ளம் சேனையும் ஆயிரம் தேரையும், அறைபொருசெய்யக்கண்டு - மோதுகின்றயுத்தத்தைச் செய்யப்பார்த்து, அயன்படைவிடுவனென்று-பிரமாஸ்திரத்தை விடுவேன் என்றுசொல்லி, உறுவலியரக்கன் வானத்தொழிந்தனன் - மிக்க பலமுடைய ராக்ஷதனாகிய இந்திரசித்து ஆகாயத்தில் நீங்கிப்போனான்; தம்பி ஓரான் - இளையபெருமாள் அது அறியான்; இப்பால் இராமன் - இப்புறத்தில் இராகவனும், எறிபடை பூசை

செய்வான் - வீசுகின்ற ஆயுதத்துக்குப் பூசை செய்யும் பொருட்டு, எழுந்தனன் - எழுந்துபோனான்.

இலக்ஷ்மணன் அறுபதுவெள்ளம் அரக்கர்சேனையையும் தேர்களையும் அழிக்க, இந்திரசித்து பார்த்து வேறு வகையில் வெல்லமுடியாது, மறைந்து பிரமாஸ்திரம் பிரயோகித்தே வெல்லவேண்டுமென்று வானத்தில் மறைந்தான். இதை இளையபெருமாள் அறிந்துகொள்ளவில்லை. இத்தருணத்தில் ஆயுதங்களுக்குப் பூசைசெய்ய இராமன் தன்பாடிவீடு சென்றான்.

பொரு—முதனிலைத் தொழிற்பெயர். ஓரான்—எதிர்மறை வினைமுற்று; ஓர் - பகுதி, ஆன் - விகுதி, ஆ - எதிர்மறைவிகுதி கெட்டது. செய்வான்—வான் - விகுதிபெற்ற எதிர்கால வினையெச்சம். இப்பால்—இடைச் சொற்றொடர். பால்=இடம், ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகை. உம்-அசை. இராமன் படைக்குப் பூசைசெய்தது இதுபோலும் சில கதைகளும் வான்மீகத்தில் இல்லை. (அ0)

உரைத்தன னிராவணி யிராவணற் குற்றவாறெல்லாம், வரைப்புய மகோதரன் வருகவென் றேவினன் வலத்தால், குரைத்தெழு வானரக் குழுவை வென்றிலக்குவன் சரத்தால், பொருக்கெனத் தேரழிந்தந்தர விசும்பிடை போனான்.

(இ-ள்.) இராவணி - இந்திரசித்து, இராவணற்கு உற்றவாறெல்லாம் உரைத்தனன்-தசமுகனுக்கு (யுத்தத்தில்) நேரிட்ட விதம் எல்லாம் சொன்னான்; வரைப்புய மகோதரன்-மலைபோன்ற தோள்களையுடைய மகோதரனை, வருகவென் றேவினன்—வருக என்று அழைத்து யுத்தத்துக்கு அனுப்பினான்; குரைத்தெழு வானரக்குழுவை-கர்ச்சித்துச் சண்டைக்குளெழுகின்ற வானரக் கூட்டத்தை, வலத்தால் வென்று - (அவன்) வலியினால் சயித்து, இலக்குவன் சரத்தால்-இலக்ஷ்மணன்கணையால், பொருக்கெனத் தேர் அழிந்து - விரைவில் தேர்கெட்டு, அந்தரவிசும்பிடைபோனான் - நிராதாரமான ஆகாயத்தில் சென்றான்.

இந்திரசித்துத் தான் யுத்தகளத்தில் பட்டவெல்லாம் தகப்பனுக்குச்சொல்ல, அவன் மகோதரனை அனுப்ப, அவன் வானரங்களை வருத்தாநிற்ப, இலக்ஷ்மணன் பிரயோகித்த அம்பினால் தேர் சிதைந்து ஆகாயத்தில் போய்விட்டான்.

இராவணி—இராவணனுடைய மகன்; இவனுக்கு இந்திரனை ஜயித்தமையால் இந்திரசித்து என்றும், மேகம்போல் உரத்த குரலுடையனாதலால் மேகநாதன் என்றும் பெயர் வழங்கும். பொருக்கு—விரைவுக் குறிப்பு இடைச்சொல். (அக)

முட்டினர்பின்னரே முனிவரு மமரருமாதிச், சிட்டரு மெனைக்கொலு மென்றுளந் திகைத்தனர் நின்றார், விட்டன னயன்படை யிராவணி யிலக்குவன் மீதே, பட்டனன் பட்டவா றிராவணற் குவகையிற் பகர்ந்தான்.

(இ - ள்.) பின்னர் - பின்பு, முனிவரும் அமரரும் ஆதிச்சிட்டரும் - முனிவர்களும் தேவர்களும் முதன்மையான பெரியவரும், முட்டினர் - நெருங்கினவராகி, எனைக் கொலும் என்று உளம் திகைத்தனர் நின்றார் - இந்த அஸ்திரம் என்னைக் கொல்லும் என்னைக்கொல்லும் என்று மனம் மயங்கி அசைவற்று நின்றுவிட்டார்கள்; இராவணி இலக்குவன்மீதே அயன் படை விட்டனன் - இந்திரசித்து இலக்ஷ்மணன்மேல் அந்தப் பிரமாஸ்திரத்தைத் தொடுத்துவிட்டான்; பட்டனன் - (அவ்விலக்குவன் மூர்ச்சித்து) விழுந்தான்; பட்டவாறு இராவணற்கு உவகையில் பகர்ந்தான் - விழுந்த வரலாற்றை இராவணனுக்குச் சந்தோஷத்துடன் சொன்னான்.

இந்த அஸ்திரம் தொடுக்குங்கால் முனிவர் முதலானோர் இது நம்மைக்கொல்லும் நம்மைக் கொல்லுமென்று தனித்தனியே சொல்லிக்கொண்டு பிரமித்து நிற்க, அந்த பிரமாஸ்திரத்தை இந்திரசித்து இலட்சுமணன்மேல் பிரயோகித்தான், அதனால் இலக்குவன் மூர்ச்சித்து மரணமடைந்தவன்போற் கிடக்க, இச்செய்தியை யெல்லாம் சந்தோஷத்தோடு இராவணனுக்குச் சொன்னார்கள்.

கொளும்—செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுவினைமுற்று,ஆண் பாலுக்கு வந்தது. [வினை - சூ - உக.] உளம் என்னும் அஃறி ணைப்பெயர் திகைத்தனர் என்னும் உயர்திணையோடுமுடிந்தது- திணைவழுவமைதி [பொது - சூ-உசு.] உளம் ஜினையெனக்கொ ளில் [வினை இ-சூ-உசு.] மீது—என்னும் பகுதிப்பொருள்விகுதி பெற்ற பெயர்ச்சொல்; ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகை. (அஉ).

ஏய்ந்தெழிலிராகவ னிலக்குவன் பாடுகண் டேங்கிச், சாய்ந்தனன் சாம்பனு மாருதிதருதியா லென்னைப், பாய்ந்தன னமரிடை மருந்தொடு மயனுடைப்ப டையால், ஓய்ந்தயாவரு முயிர்பெற்றனர் தூதர்போ யுரைத்தார்.

(இ - ள்.) ஏந்தெழில் இராகவன் - ஏத்தும்படியான (மிக்க அழகுள்ள) அழகுள்ள இராமன், இலக்குவன் பாடுகண்டு ஏங் கிச் சாய்ந்தனன் - இலக்ஷ்மணன் பட்டதைக்கண்டு துக்கித்து விழுந்தான்; சாம்பனும் மாருதி தருதி என்ன - சாம்பவனும் "அநுமானே! சஞ்சீவி கொண்டுவந்து கொடு" என்றுசொல் ல, பாய்ந்தனன் அமரிடை மருந்தொடும் - யுத்தகளத்தில் சஞ் சீவியோடும்வந்து குதித்தனன்; அயனுடைப்படையால் ஓய்ந்த யாவரும்-பிரமாஸ்திரத்தினால் மூர்ச்சித்தயாவரும்,உயிர்பெற் றனர் - பிழைத்தார்கள்; தூதர்போய் உரைத்தார் - (இச்செ ய்தியைத்) தூதர்போய் (இராவணனுக்குச்) சொன்னார்கள்.

இராமன் இலக்ஷ்மணன் விழுந்ததைக்கண்டு துக்கித்து விழு ந்தான்; உடனே சாம்பவான் அநுமானைப்பார்த்துச் சஞ்சீவி யைக் கொண்டுவாவென்று சொல்ல,உடனே அநுமான்போய் சஞ்சீவியைக் கொண்டுவந்தனன், பிரமாஸ்திரத்தினால் மூர்ச் சித்தவர்கள் எல்லாரும் பிழைத்தார்கள். இச்செய்தியை தூது வர்போய் இராவணனுக்குச் சொன்னார்கள்.

ஏய்ந்து—எதுகைத்தொடை யழகுநோக்கி யகரம் விரித்தல் விகாரம் பெற்றது. மாருதி—அண்மைவிளிவேற்றுமை. அர சருக்குத்தெரியாமல் இரகசிமாய் அழைத்தபடியால் அண்

மைவிளி. இயல்பே விளியுருபு [பெயர் - ௬-௩௪.] ஆல்-அசை நிலை. யாவரும்—முற்றும்மை. மருத்தொடு என்பது கூட்டா விடின் சீர் குறையும். (௮௬)

யாவதிங்குநாஞ் செய்வதென் றியம்பலுமைந்தன், ஆவதுண்டென வரக்கனு மஃதுசெயென் றடைந்தா ன், தேவிசீதையாச் சமைத்தபி னநுமன்முன் சிதை த்துப், போயயோத்தி சேர்குவலென நிகும்பிலை புக் கான்.

(இ - ள்,) இங்கு நாம்செய்வது யாவது என்றுஇயம்பலும்- இப்போது நாம் செய்யத்தக்கது எதுவென்று (இராவணன்) வினவினவுடன், மைந்தன் ஆவது உண்டென - புத்திரனாகிய இந்திரசித்து செய்யவேண்டுவது உண்டு என்றுசொல்ல, அரக்கனும் அது செய் என்று அடைந்தான் - இராவணனும் அதைச்செய் என்றுசொல்லிவிட்டுத் தன் இடம் சேர்ந்தான்; தேவி சீதையாச் சமைத்தபின்-(மாயையினாற்) சீதாதேவியைப்போல ஓர் உருவம் உண்டாக்கிய பின்பு, அநுமன்முன்சிதைத்து-பின் அநுமானுக்கு எதிரில் வெட்டிவிட்டு, போய் அயோத்தி சேர்குவலென - அயோத்திபோய்ச் சேருவேன் என்று சொல்லிவிட்டு, நிகும்பிலை புக்கான் - நிகும்பிலையென்னும்இடத்துக்குப் பிரவேசித்தான்.

பிரம்மாஸ்திரத்தினால் விழுந்த யாவரும் பிழைத்தசெய்தியை இராவணனுக்குச் சொல்ல, அவன் இனிச்செய்யவேண்டுவதென்னென்றுவினவ, இந்திரசித்து செய்யவேண்டியகாரியம் உளதென்று சொல்லிவிட்டு,மாயையால் ஓர்சீதையைஉண்டாக்கி அநுமானுக்கு எதிரில் வெட்டிவிட்டு, அயோத்திக்குச்சென்று பரதன்முதலானவரையும்கொல்லுவேனென்றுசொல்லத் தெரியாமல் நிகும்பிலை என்னு மிடத்துக்குயாகம்செய்யப்போனான்.

யாவது—வினாவடியாகப் பிறந்தபெயர். செய்வது—செயப்பாட்டுவினையிற் செய்வினை வந்தது [பொது-௬-௬௧], ஆக-

என்பது க - கடைகுறைந்து, ஆ என்றுகிய செயவெனெச்சம். சேர்குவல்—தன்மை ஒருமை எதிர்கால வினைமுற்று. சேர்-பகுதி, அல் - தன்மையொருமைவிகுதி, கு-சாரியை, வ்- எதிர்கால இடைநிலை. நிகும்பிலை—இலங்கையின் மயானம். ()

ஆயவாறெலாமநுமன்வந் திராகவற்கறைந்தான்
மாயையாமெனவலிக்கின்ற தறிந்தனன்வந்தான்
ஏயகாரியஞ்செய்திரென் றெழுந்தனனிப்பாற்
போயொர்மாயையால்வீ டணனிலங்கையிற்புக்கான்.

(இ-ள்.) ஆயவாறு எலாம்-ஆனவிதங்கள் எல்லாவற்றையும், அநுமன் வந்து - அநுமான் வந்து, இராகவற்கு அறைந்தான் - இராமனுக்குச் சொன்னன்; மாயை ஆம் என - மாயையாயிருக்கும் என்று, வலிக்கின்றது அறிந்தனன் - நிச்சயிப்பதை அறிந்தவனுகிய, வீடணன் வந்தான் - விபீஷணன் வந்து, ஏயகாரியம் செய்திர் என்று - தக்ககாரியம் செய்தீர்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, எழுந்தனன் - எழுந்து, இப்பால்போய் - இப்புறஞ் சென்று, ஓர் மாயையால் - ஒரு மாயையினுல், இலங்கையில் புக்கான் - இலங்கையிற் பிரவேசித்தான்.

இந்திரசித்து சீதையைத் தன்னெதிரில் வெட்டிப்போட்டு அயோத்திக்குப் போகிறேன் என்று போனதைத் தான்கண்டவண்ணமாய் இராமனிடத்தில் அநுமான் சொல்ல, விபீஷணன் இதுமாயை, அஞ்சவேண்டாமென்று சொல்லி, ஓர் மாயையால் இலங்கைக்குப்போய் அங்குள்ள உண்மையை அறிந்தான்.

ஆய—இறந்த காலப்பெயரெச்சம், ஆ - பகுதி, அ - பெயர் எச்ச விகுதி, ய் - இறந்தகால இடைநிலை. வலிக்கின்றது—நிகழ்கால இடைநிலை பெற்ற தொழிற்பெயர். ஏய—ஏய் - பகுதி அ-பெயரெச்ச விகுதி, இறந்தகால இடைநிலை யகரம் கெட்டது; ஏயகாரியஞ் செய்திரென்பது தக்ககாரியஞ் செய்யவில்லை என்னும் எதிர்மறையை உடன்பாடாகச் சொல்லியதோர் குறிப்பு. [பெயர் - சூ - கஉ.] (அரு)

**ஆனமாயைகண்டறிந்துவந்தரக்கர்கோனுரைத்தான்
வானரோசனுமிளவலும் வடதருகீழல்
சேனைசூழ்தரநிகும்பிலை வேள்வியைச்சிதைத்தார்
போனபோதில்வந் திந்திரசித்தமர்புரிந்தான்.**

(இ-ள்.) அரக்கர்கோன் - விபீஷணன், ஆனமாயை - நடந்தமாயையை, கண்டு அறிந்துவந்து உரைத்தான்-கண்டு அறிந்து வந்து இராமனுக்குச் சொன்னான்; வானரோசனும் இளவலும் - வானரத்தலைவனான அநுமானும் இளையபெருமாளும், வடதரு கீழல் - ஆலமரத்தின் நிழலில், சேனைசூழ்தர - சேனைகள் சூழ்ந்திருக்க, நிகும்பிலை வேள்வியை சிதைத்தார் - நிகும்பிலையில் (இந்திரசித்து செய்யும்) யாகத்தைக் கெடுத்தார்கள்; போன போதில் - இவர்கள் போனகாலத்தில், இந்திரசித்துவந்து அமர்புரிந்தான் - மேகநாதன் வந்து போர்செய்தனன்.

அப்படி இந்திரசித்து செய்த மாயையை விபீஷணன் அறிந்து வந்து சொல்ல, உடனே அநுமானும் இளையபெருமாளும் சென்று, நிகும்பிலையில் ஆலமரத்தின்கீழ் இந்திரசித்து செய்து கொண்டிருந்த வேள்வியை அழிக்க, அவன் கோபத்தோடும் விசனத்தோடும் யுத்தத்துக்கு ஆரம்பித்தான்.

சேனை—வானரசேனை ; அரக்கர்சேனையும் ஆம். வடதரு—ஆலமரம்—வடமொழி. (அசு)

கறுத்திராவணி விடுங்கணை கணையெலாம் கணையால், அறுத்தொ ரம்பினுற் கையுடன்வில்விழ வெய்தான், குறித்தொர் சூலத்தா லிலக்குவ னுயிர்கொள்வான் கொதித்தான், அறுத்தொ ரம்பின லவன்றலை கொண்டன னகன்றான்.

(இ - ள்.) இராவணி - இந்திரசித்து, கறுத்துவிடும் கணைகளை எலாம்-கோபித்துவிடும் அம்புகளை எல்லாம், கணையால் அறுத்து-அம்பால் அறுத்துவிட்டு, ஓர் அம்பினுல் கையுடன் வில்விழ எய்தான் - (இலக்குவன்) ஒருகணையால் வில்லோடு அவன் கையும் விழும்படி யெய்தான் ; குறித்து ஓர் சூலத்தால் இலக்

குவன் உயிர்கொள்வான் கொதித்தான் - குறித்து ஒரு சூலத்தினால் இலக்ஷ்மணனுடைய உயிரைக் கவரக் கோபித்தான்; அவன் தலை - அவ்விந்திரசித்தின் தலையை, ஓர் அம்பினால் அறுத்துக்கொண்டனன் அகன்றான் - ஒரு அம்பினால் அறுத்து எடுத்துக்கொண்டு யுத்தகளத்தினின்றும் நீங்கினான் (இலக்ஷ்மணன்.)

இந்திரசித்து விடும் அம்புகளையெல்லாம் இலக்ஷ்மணன் அம்புகள்விட்டு அறுத்து, அவன் கையை வில்லோடு வீழ்த்தி, அவ்விந்திரசித்து தன்னை வதைசெய்யும்படி குறித்து ஓர் சூலத்தைவிட அதையும் அறுத்துத்தள்ளி, அவன் தலையை அறுத்து எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். (அஎ)

அடுத்துரைத்தனர் தூதுவ ரரக்கர்கோன்களம்புக்
கெடுத்திரங்கினன் மதலைதன்றலையிலாயாக்கை
படுத்தனன்றயிலத்திடை மூலமாப்படையும்
விடுத்துவந்தடி பணிந்தனராயிரவெள்ளம்.

(இ-ள்.) தூதுவர் அடுத்து உரைத்தனர் - தூதர்கள் கிட்டிவந்து (இந்திரசித்து இறந்தசெய்தியைச்) சொன்னார்கள்; அரக்கர்கோன் களம் புக்கு - இராவணன் யுத்தகளம் பிரவேசித்து, எடுத்துஇரங்கினன்-உரக்கக்கதறிஅழுது, மதலை தன் தலையிலா யாக்கை - பிள்ளையினுடைய தலையில்லாத உடலை, தயிலத்து இடை படுத்தனன் - எண்ணெய்க் கொப்பரையில் இட்டான்; ஆயிரவெள்ளம் - ஆயிரவெள்ளம் கணக்குள்ள, மூலமாப்படையும்-பெரிய மூலபலத்துவீரரும்,விடுத்துவந்து அடிபணிந்தனர்-அனுப்பப்பட்டுவந்து (இராவணன்) பாதத்தைவணங்கினார்கள்.

இந்திரசித்து இறந்தசெய்திசொன்னவுடன்யுத்தகளத்துக்குவந்து கதறிஅழுது, தலையில்லாத இந்திரசித்தின் உடலை எண்ணெயில் இட்டு, மூலபலத்துக்குக் கட்டளையிட, அவர்கள்வந்து பாதத்தில் வணங்கினார்கள். (அஅ)

மூலத்தானையை யிராமன்மேன் முடுக்கித்தான் குரக்குக், கூலத்தானைமேற் சென்றன னிராவண

கொடியோன், மூலத்தானைசென் றிராமன்மேன்முடு கலுங் குரக்குக், கூலத்தானைபோ யிரிந்தன குரைக டற்கப்பால்.

(இ-ள்.) இராவண கொடியோன் - கொடியவனாகிய இராவணன், மூலத்தானையை இராமன்மேல் முடுக்கி - மூலபலத்தை இராமன்மேற் செலுத்தி, தான் குரக்குக் கூலத்தானைமேல் சென்றனன் - தான் கடற்கரையிலிருக்கிற வானர சேனைமேல் யுத்தத்துக்குச் சென்றான்; மூலத்தானை சென்று இராமன்மேல் முடுகலும் - மூலபலம்போய் இராகவன்மேல் விரைந்து எதிர்த்தவுடன், குரக்குக்கூலத்தானை போய் - கரையிலிருந்த வானரசேனை சென்று, குரைகடற்குஅப்பால் இரிந்தன-ஒலிக்கின்ற சமுத்திரத்துக்கு அப்புறத்தில் ஓடிப்போயின.

மூலபலத்தை இராமன்மேல் தூண்டிவிட்டுத் தான் வானர சேனையை எதிர்த்து வதைக்க, அவ்வானரசேனை எதிர்நிற்கமாட்டாமல் கடலுக்கு அப்பால் ஓடிப்போயின; அதாவது வெகுதூரத்தில் ஓடினதென்றபடி. இந்திரசித்து இறந்தும் சிறிதும் இரக்கம் இல்லாமல் மூலபலத்தை ஏவலால், கொடியோன் என்றார்.

இரிந்தன—இரி—பகுதி. தானை—பால்பகா அஃறிணை. (அகூ)

வேர்த்திருந்தவக் கவியெலாமங்கதன் மீட்டான்
காத்திநீயெனத் தம்பியைக் காவலாய்விடுத்தான்
ஆர்த்தவெம்படை யாயிரவெள்ளமுமடையக்
கோத்தகம்பினு லேழரைநாழிகைகுறைத்தான்.

(இ-ள்.) வேர்த்து இருந்த அக்கவியெலாம் - (பயத்தினால்) வேர்வை ஒழுக நின்ற அந்தக்குரங்குகளையெல்லாம், அங்கதன் மீட்டான் - வாலிகுமாரன் தைரியம்சொல்லித் திருப்பினான், காத்தி நீ என-நீ (சேனையைக்)காத்துக்கொண்டிரு என்று,தம்பியை காவலாய்விடுத்தான் - இலக்ஷ்மணனைக் காவலாக அனுப்பி, ஆர்த்த வெம்படை ஆயிரவெள்ளமும் அடைய - ஆரவாரி

த்த கொடுமையுள்ள ஆயிரவெள்ளச்சேனை முழுமையும், கோத்த அம்பினால் - வில்லில்கோத்த அம்பினால், ஏழரைநாழிகை குறைத்தான் - ஏழரை நாழிகைக்குள் அழித்துவிட்டான்.

ஓடிப்போன வானரசேனையைத் தைரியம்சொல்லி அங்கதன் திருப்பிவர இராமன் இலக்குவனை அதற்குக் காவலாகவைத்துவிட்டு, ஏழரை நாழிகைக்குள் ஆயிரவெள்ளஞ் சேனையையுங் கொன்றுவிட்டான்.

வேர்த்து — வேர்த்தல் அச்சத்தினால் ஆயது. கோத்த அம்பு—ஒருதரம் வில்லில் அம்புகோக்க அதினின்றும் ஓயாமல் அம்புகிளைத்தமை தோன்றுகின்றது. ஏழரை — ஏழும் அரையும் என உம்மைத்தொகை. நாழிகை — ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகை. இராமபிரான் மோகனாஸ்திரம் விட அதனால் அரக்கர் மயங்கி ஒருவரை யொருவர் இராமனென்றே நினைந்து அடித்துக்கொண்டு மடிந்தனர். (௬௦)

அத்தலைச்சிலையிளவலோ டரக்கர்கோனடர்த்தான்
வித்தவான்சரம் பலபலவிளவலும்விட்டான்
எத்திறனெடுமோகமாப் படைதொடுத்தெய்தான்
அத்தனச்சரயாழியான் சரத்தினாலறுத்தான்.

(இ-ள்.) அத்தலை - அவ்விடத்தில், சிலை இளவலோடு - வில்லைத்தாங்கிய இலக்குவனோடு, அரக்கர்கோன் அடர்த்தான் - இராவணன் எதிர்த்தான்; வித்த வான் சரம் பலபல-பிரசித்தமாகிய சிறந்த பலபல அம்புகளை, இளவலும் விட்டான் - இளையபெருமானும் எய்தான்; எத்திறன் நெடுமோகமாப் படைதொடுத்து எய்தான் - தந்திரமுடையனாகிய இராவணன் மிகுந்த பெருமையுள்ள மோகனாஸ்திரத்தை வில்லில் தொடுத்து விட்டான்; அத்தன் - (சுவாமியாகிய) இலக்குவன், அச்சரம் ஆழியான் சரத்தினால் அறுத்தான் - அந்தக்கணையை நாராயணனுடைய அஸ்திரத்தினால் அறுத்துவிட்டான்.

இராவணன் இலக்ஷ்மணனோடு எதிர்த்து அம்புகள் எய்ய, இளையபெருமானும் பலபல அம்புகள் விட்டான். இராவணன்

மோகனாஸ்திரம்விட, அதை நாராயணாஸ்திரத்தினால் இலக்கு வன் அறுத்துவிட்டான்.

எந்து - தந்திரம், திசைச்சொல். பலபல—மிகுதிப்பொரு ளில் வந்த அடுக்கு. ஆழியான் - சக்கராயுதமுடையவன். (௬௧)

அறிந்து கூறினன் வீடண னறுக்குமென் றயில் வேல், எறிந்த னன்னவன் மேனியி லிலக்குவ னேற் றான், பிரிந்து போயின னிராவணன் மாருதி பெய ர்த்தும், செறிந்த மாமருந் தளித்தன னுயிர்பெற்றா ன் செய்யோன்.

(இ - ள்.) அயில்வேல் -(இந்தக்) கூர்மையான வேல், அறுக் கும் என்று-எல்லாவற்றையும் அறுத்துவிடும் என்று, வீடணன் அறிந்து கூறினன் - விபீஷணன் தெரிந்து சொல்லினன்; எறி ந்தனன்-(அந்தஇராவணன் விபீஷணன்மேல் அந்தவேலை) எறி ந்தான், இலக்குவன் மேனியில் ஏற்றான்-இலக்ஷ்மணன் தன் திருமேனியில் அதை ஏற்றுக் கொண்டனன்; பிரிந்துபோயி னன் இராவணன் - தசக்கிரீவன் நீங்கிப்போயினன்; மாருதி பெயர்த்தும் செறிந்த மாமருந்து அளித்தனன்-அநுமான்மறு படியும் மகிமைமிகுந்த சஞ்சீவியைக் கொண்டுவந்து கொடுத் தான்; செய்யோன் உயிர்பெற்றான் - செவ்வியனாகிய இலக்கு வன் பிழைத்தனன்.

இராவணன் ஓர் வேலெடுக்கக்கண்டு விபீஷணன், இது மய ன்கொடுத்தவேல்,எல்லாரையும் கொல்லவல்லது என்று இராம னோடு சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் இராவணன் அவன்மேல் அவ்வேலை எறிய, இலக்ஷ்மணன் அவன்மேற் படவொட்டா மல் தன் திருமேனியில் ஏற்றுக்கொண்டு வீழ்ந்தனன்; உடனே இராவணன் யுத்தகளம்விட்டுப் போய்விட, அநுமான் முன் போல் சஞ்சீவி கொண்டுவந்து கொடுத்ததனால் இலக்குவன் பிழைத்தான்.

அயில்வேல்—கூர்மையையுடைய வேல். கூர்மையானவேல் என பண்புத்தொகையுமாம். அயில்கின்ற வேலெனா வினைத்

தொகையாக்கொள்ளின் எல்லாப் படைவலியையும் உண்ணும் வேல் என்பது பொருள். (கூஅ)

சென்றுகூடினனிராமனைத் தசமுகத்தவனும்
வென்றிமூலமாத்தானைக்கு விருந்திடவமைந்தான்
பொன்றினாரவரென்பது தூதுவர்புகன்றார்
கன்றினன்களம்புக்கனன் கவியெலாமவிய.

(இ-ள்.) தசமுகத்தவனும் - இராவணனும், இராமனைச் சென்றுகூடினன் - இராமனைப்போய்ச் சண்டைக்குக் கிட்டினான்; வென்றி மூலமாத்தானைக்கு - ஜயம்பொருந்திய பெரிய மூலபலச்சேனைக்கு, விருந்திட அமைந்தான் - வானரங்களை விருந்திட நிச்சயித்தான், [கொல்லநினைத்தான்;] என்றபடி அவர்பொன்றினார் என்பது - அம் மூலபலத்தவர் இறந்தார் என்பதை, தூதுவர் புகன்றார் - தூதர் போய்ச்சொல்ல, கவியெலாம் அவிய - குரங்குகள் எல்லாம் மடியும்படி, கன்றினன்-கோபித்தவனாகி, களம் புக்கனன் - யுத்தகளத்திற் பிரவேசித்தான்.

இராமனை இராவணன் எதிர்த்துப் போர்செய்கையில் மூலபலம் இறந்த செய்திகேட்டுக் கோபித்து வானரங்களை யழிக்கப் புகுந்தான் இராவணன் கோபங் கண்டு வானரங்கள் தாமே நடுங்கி அழிய எனவுங் கருத்து. (கூங)

பூதல மளித்தோன்கூறப் புரந்தர னளித்தான் றிண்டேர், மாதலி கொணர்ந்தானேறி மகிழ்ந்தன னிராம னிப்பால், காதின தரக்கர்சேனை கவிப்பெருஞ் சேனையோடும், மோதரன் றன்னையாவி முடித்தனன் பகழியொன்றால்.

(இ-ள்.) பூதலம் அளித்தோன் கூற-பூமியைப்படைத்த பிரமதேவன் (தேர் கொண்டுவரச்) சொல்ல, புரந்தரன் அளித்தான் திண்தேர் - இந்திரன் வலிமையுள்ள இரதத்தை உதவினான்; மாதலி கொணர்ந்தான் - மாதலி என்னும் இந்திரசாரதி கொண்டுவந்தான்; இராமன் ஏறி மகிழ்ந்தனன் - இராமவன் ஏறிக்கொண்டு சந்தோஷித்தான்; இப்பால் - பின்பு, அரக்கர்சேனை

கவிபெருஞ் சேனையோடும் - இராவணன்சேனை பெரியவானர சேனையோடு, காதினது-மோதினது; பகழி ஒன்றால்-ஓரம்பினால், மோதரன் தன்னை - மகோதரனை, ஆவி முடித்தனன்-உயிரை மாய்த்தான் (இராமன்).

பிரமதேவன் இனி அச்சம் வேண்டாம், உன்தேரை இராமபிரானுக்கு அனுப்பு இந்திரனோடு என்றுசொல்லத் தேவேந்திரன் அப்படியே மாதலியோடு தேரை அனுப்ப, இராமபிரான் அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டனன். பின்பு அரக்கரும் வானரரும் போர்செய்கையில், மகோதரனை ஒரே கணையால் இராகவன் கொன்றான்.

பூதலம்—பூ பூமி, இது மற்ற எல்லா உலகுக்கும் உபலக்ஷணம். புரந்தரன்—அசுரர் பட்டணங்களை வச்சிராயுதத்தால் பிளந்தவன். திண்டேர்—எப்படைகளாலும்அழியாததிண்மையுடைய தேர். மாதலி—இந்திரன் சாரதிக்குப் பெயர். மகிழ்ந்தனன்—மகிழ்ச்சி தேர் ஏறப்பெற்றதனாலன்று, அடியார்செய்தது அணுவாயினும் மேருவாய்க்கொள்ளு மியல்பினனாதலின், தேவர்கள் செய்த அன்பினால் வந்தது. காதுதல்—கொல்லுதல், இங்கே இலக்கணையால் மோதுதற்காயிற்று. மகோதரன் என்பது மோதரன் எனத் திரிந்தது. மோதரனை ஆவியை என இரண்டு செயப்படுபொருள்பெற்றது. மோதரனுடைய எனப் பொருள் கொள்ளினும் கொள்ளலாம் [பெயர்-சூ-ருஅ] (கூச)

அந்தரத் தரக்கன்போனா னமலன்றே ரனுகவிட்டான், மந்திர மாயையெய்தான் ஞானத்தால் வள்ளன்மாய்த்தான், உந்தினன் சூலநொந்த துதைத்தனனுங்கரத்தால், கந்தரத் தலைகள்பத்துங் கரங்களுங் கணையாற் கொய்தான்.

(இ-ள்.) அந்தரத்து அரக்கன்போனான் - இராவணன் ஆகாயத்திற் சென்றான்; அமலன் தேர் அணுக விட்டான் - குற்றமற்ற இராகவன் தானேறிய தேரை அவனைக்கிட்டச்செலுத்தினன்; மந்திர மாயை எய்தான் - மந்திரத்தோடு கூடியமாயை

என்னும் அஸ்திரத்தை (இராவணன்) எய்ய, ஞானத்தால் வள்ளல் மாய்த்தான்-உதாரகுணமுள்ள இராகவன் ஞான அஸ்திரத்தினால் அதை அழித்தான், நொந்து உந்தினன் மூலம்-(இராவணன்) வருந்திச் சூலாயுதத்தை எறிந்தான் ; அது உதைத்தனன் உங்காரத்தால் - அதை (இராகவன் கோபக்குறியாகிய) உங்கார ஒலியால் தள்ளிவிட்டான் ; கந்தரத்தலைகள் பத்தும் கரங்களும் - கழுத்தொடு கூடிய பத்துத்தலைகளையும் இருபது கரங்களையும், கணையால் கொய்தான்-அம்பினால் அறுத்தான்.

இராவணன் ஆகாயத்திலெழும்ப, இராகவனும் தேரைக்கிட்டச்செலுத்தி அவன் பிரயோகித்த மாயாஸ்திரத்தை ஞானாஸ்திரத்தாலும், அவன் எய்த சூலத்தை உங்கார ஒலியினாலும் அழித்து, அவன்தலைபத்தும் இருபதுகரங்களும் கணையால்அறுத்துத் தள்ளினான்.

மாயையை ஞானத்தினால் சிந்தித்து நீக்கியும், சூலத்தை உம் என்று சொல்லித்தடுத்தும், பின்பு கணை எய்து சிரத்தையும் அறுத்தமையால், திரிகரணத்தாலும் யுத்தஞ்செய்தான் என்றதாயிற்று.

நொந்து-ஒரு அஸ்திரமும் பயன்படவில்லையே என்று மனம் வருந்தி. அது—இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகை. (கூ௫)

கிளைத்தன சிரமுந்தோளுங் கேடில னெய்யவெய்ய, விளைத்ததோர் வரமுண்டென்ன விரிஞ்சன்மாப்படையை விட்டான், உளைத்தவன் றலத்துவீழ்ந் தானுடன்பிறப் பென்னு மன்பால், இளைத்துவந்தடியில்வீழ்ந்தா னிராவணற் கிளையகாளை.

(இ-ள்.) கேடிலன் - கெடுதிசெய்தலில்லாத இராமன், எய்ய எய்ய - (அம்பு) எய்து அறுக்குந்தோறும், கிளைத்தன சிரமும் தோளும் - (இராவணனுக்குத்) தலைகளும் தோள்களும் முளைத்துக்கொண்டே யிருந்தன ; விளைத்தது ஓர் வரமுண்டு என்ன-(இவ்விராவணன்) பெற்றுக்கொண்டவரம் ஒன்று உண்டென்று (இந்திரசாரதியாகிய மாதலி சொல்லத்) தெரிந்து, விரிஞ்சன்

மாபடையை விட்டான் - பெருமைபொருந்திய பிரமாஸ்திரத்தைவிட்டான், அவன் உளைந்து தலைந்து வீழ்ந்தான் - அந்த இராவணன் வருந்தி மூர்ச்சித்து பூமியில் விழுந்திறந்தான்; இராவணற்கு இளையகாளை-இராவணனுக்குத் தம்பியாகிய வீரன், [விபீஷணன்], உடன்பிறப்பென்னும் அன்பால் இளைத்து வந்து அடியில் வீழ்ந்தான் - சகோதரன் என்னும் பரிவினால் வருந்திவந்து அவன் பாதத்தில் விழுந்து அழுதான்.

இராகவன் அறுத்துத் தள்ளத்தள்ள தலைகளும் கரங்களும் முளைத்துக்கொண்டேயிருந்தன; அதுகண்ட மாதலி இவனுக்குப் பிரமாஸ்திரந்தவிர வேறொன்றினாலும் சாவில்லாமல் பிரமதேவன் வரம் உள்ளது என்று விஞ்ஞாபனம் செய்ய, உடனே இராகவன் பிரமாஸ்திரத்தைத்தொடுத்து எய்தவுடன் இராவணன் வீழ்ந்திறந்தான். உடனே விபீஷணன் சகோதரனான இராவணன் எவ்வளவு கொடியனானாலும் தனக்கு மிக்க பகை விளைத்தவனானாலும் இயல்பான அன்பு தூண்டினதினால் அவன் மரணத்தைச் சகியாமல் அவன் காலில் வீழ்ந்து கதறியழுதான்.

கேடிலன்-அழியாப்பரமன் எனவும் பொருள்கொள்ளலாம். எய்ய எய்ய - மீண்டும் மீண்டும் என்னும் பொருள்நிலையில் வந்த அடுக்கு. (கூகூ)

மயன்மகள் வந்துமாய்ந்தாள் வருதிரொன் றிராம
வேந்தன், புயவலி நிருதர்க்கூவிப் போற்றுதி ரிரா
மன் றன்பால், இயமலி யிமஞ்சேர்த்தி யென்றலு ம
வனுஞ் சேர்த்தான், சயமலி யநுமன்றன்னைச் சீதை
பாற் சேறி யென்றான்.

(இ-ள்.) மயன்மகள் வந்து மாய்ந்தாள் - மயன்பெண்ணாகிய மந்தோதரி யுத்தகளத்துக்குவந்து தன்கணவனோடு இறந்தாள்; (விபீஷணன்) நிருதர்க்கூவி - அரக்கர்களை அழைத்து, இராமன் தன்பால்வருதிர்-இராமனிடத்தில் வாருங்கள்; இராமவேந்தன் புயவலிபோற்றுதிர் - இராம மகாராசனுடைய புஜபலத்தை

ப் புகழுங்கள்; என்று - என்றுசொல்லிநிற்க, இயம் மலி ஈமஞ் சேர்த்தி என்றலும் - வாத்தியகோஷம்மிக மயானத்துக்குப் பிரேதத்தைக்கொண்டு சேர் என்று இராமன் சொன்னவுடன், அவனும் சேர்த்தான் - அந்த விபீஷணனும் அப்படியே மயானஞ்சேர்த்து சம்ஸ்காரம் செய்து முடித்தான்; ஜயமலி அநுமன்தன்னை - வெற்றிநிறைந்த அநுமானை, சீதைபாற் சேறி என்றான் - சீதையிடத்திலபோய்ச் செல் என்று (இராகவன்) சொன்னான்.

மயன்மகளாகிய மண்டோதரி என்னும் இராவணனுடைய பட்டத்துமனைவி யுத்தகளத்துக்குவந்து தன் கணவன்மேல் விழுந்தழுது உயிர்துறந்தாள். விபீஷணன் இராமன் கட்டளைப்படி இராவணனுக்குச் சம்ஸ்காரம் முதலிய சடங்குகள் முடித்தான். பின்பு அநுமானைச் சீதைக்குச் சமாசாரஞ்சொல்ல அனுப்பினான்.

மலி என்னும் முதனிலை செயவெனெச்சப் பொருட்டாய் வந்தது. (கஎ)

சென்றன னநுமனோடு வீடணன் சீதைதன்பால்
நின்றவ ணிகழ்ந்தவாறு நிரப்பி மஞ்சன நீராட்டி
ஒன்றிய கலன்கள்பூட்டி யுய்த்தன னிராமனோக்கி
நன்றுநீ செய்தியென்றா னங்கின ளெரிபுக்குய்ந்தாள்.

(இ-ள்.) அநுமனோடு வீடணன் சென்றனன் - அநுமானோடு விபீஷணன் அசோகவனத்துக்குச்சென்று, சீதைதன்பால் நின்று - சீதாபிராட்டிசந்நிதியில் வணங்கிநின்று, அவண் நிகழ்ந்த ஆறு நிரப்பி - அந்த யுத்தகளத்தில்நடந்த விதங்களையெல்லாம் பூரணமாகச்சொல்லி, நீர்மஞ்சனம் ஆட்டி - மேன்மையான சலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஒன்றியகலன்கள் பூட்டி - திருமேனிக்குப் பொருந்திய திருவாபரணங்களை அணிவித்து, உய்த்தனன் - கொண்டுவந்தான்; இராமன்நோக்கி - இராகவன் பார்த்து, நன்றுநீசெய்தி என்றான்-நீ நல்லகாரியஞ் செய்தாய்

என்று உறுத்திச்சொன்னான்; நடுங்கினள் எரிபுக்கு உய்ந்தாள்-பயந்து நடுங்கி அக்கினியில் மூழ்கிப்பிழைத்து எழுந்தாள்.

அநுமானும் விபீஷணனும் யுத்தகளத்தில் நடந்த வெல்லாம் பூரணமாகச் சீதையினிடத்திற் சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு வர, இராமன்கண்டு நெடுநாள் பிறன்மனையிலிருந்து அலங்காரத்தோடு வந்தது நன்றாயிருக்கிறதென்று இகழ்ந்து சொல்ல, அதுகேட்டுப் பொறாமல் அக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்ய, அக்கினிதேவன் பதிவிரதாக்கினியால் தகிக்கப்பட்டு, பிராட்டிக்கு யாதொரு தீங்குமில்லாமல் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு, இராமபிரானிடத்தில் ஒப்பிவிக்க, பிரமன்முதலிய தேவர்களும் வந்து துதித்துச்சொல்லப் பிராட்டியைப் பெருமாள் அங்கீகரித்தனர். இது உலகத்தார்க்கு ஒழுக்கம் கெடாமைக்குக் காட்டியது. (கூஅ)

ஏறினர் விமானந்தன்னி லியாவரு மிறைவிதானும்
மாறினவசந்தன்சேனை நின்றதுமலரவன்பால்
கூறினனநுமன்வாங்கிக் கொண்டனன்குரிசிறானும்
ஆறியபரத்துவாச னணிமலரிருக்கைசேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) விமானம் தன்னில்-புஷ்பகவிமானத்தில், இறைவிதானும் யாவரும் - பிராட்டியும் மற்றுமுள்ளவர்களும், ஏறினர் - (இராமனோடு) ஏறினார்கள்; மாறின வசந்தன்சேனை - உருவம் அழிந்த வசந்தன் என்னும் வானரனுடையசேனை, நின்றது - ஏறாமல் நின்றது; மலரவன்பால் அநுமன் கூறினன் - பிரமனிடத்தில் அநுமான் சொல்லி, வாங்கிக்கொண்டபின் - வசந்தனைப்பெற்றுக்கொண்டபின்பு, குரிசில்தானும் - சீராமபிரானும், ஆறியபரத்துவாசன் - சாந்தனான பரத்துவாசமுனிவனுடைய, அணிமலர் இருக்கைசேர்ந்தான்-அழகிய மலர்கள் நிறைந்த ஆச்சிரமத்தைச் சேர்ந்தான்.

பின்பு விபீஷணனும்வான் புஷ்பகவிமானம்கொணர்ந்து கொடுக்க, சீராமபிரானும் பிராட்டியும் மற்றுமுள்ள வானரர் முதலியவர்களும் புஷ்பகவிமானத்தில் ஏறினார்கள். முன்பு

கும்பகர்ணன் உருவையில்லாமற் பிசைந்து கொன்ற வசந்தன் என்பவன் சேனைமாத்திரம் தலைவனின்மையால் ஏறாமல் நிற்கக்கண்டு, அநுமான் பிரமனிடத்தில் சொல்லி அவன் அநுக்கிரகத்தினால், வசந்தனைப் பிழைப்பித்தபின்பு, எல்லாரும் விமானம் ஏறிச் சென்று பரத்துவாசமுனிவர் ஆச்சிரமம் சேர்ந்தார்கள்.

ஆறிய—காமம் கோபம் முதலியவை அடங்கிய.

வரதனுமநுமன்றன்னை வரன்முறையேவலோடும்
பரதனையெரிபுகாமற் பண்ணினன்மீண்டகாலை
எரிமணிவிமானத்தேறி யாவருமிளையகோவும்
அரிமலர்க்குழலினாளுமிராமனுமயோத்திசேர்ந்தார்.

(இ - ள்.) வரதனும்-விரும்பும் வரம் கொடுக்கும் சீராமபிரானும், அநுமன்தன்னை - அநுமானைப் பார்த்து, வரல்முறை ஏவலோடும் - தன்வருகையின் கிரமத்தைத் தெரிவிக்கக் கட்டளையிட்டவுடன், பரதனை எரிபுகாமல் - (அநுமான்) பரதனை அக்கினிப்பிரவேசம் பண்ணவொட்டாமல், பண்ணினன் மீண்டகாலை - பண்ணித்திரும்பினபொழுது, எரிமணி விமானத்து ஏறி - சொலிக்கின்ற இரத்தினங்கள் இழைத்த புஷ்பகவிமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு வந்து, இளைய கோவும் அரிமலர்குழலினாளும் இராமனும் யாவரும்-இளையபெருமாளும் சீதாபிராட்டியும் இராமபிரானும் எல்லாரும், அயோத்திசேர்ந்தார் - அயோத்தியா நகரத்துக்குப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

இராவணன் அநுமானை நந்திக்கிராமத்தில் பரதனிடம் அனுப்பி தன் வரவைத்தெரிவித்து, அவன் அக்கினிப்பிரவேசம்பண்ணவொட்டாமல் தடுத்து, உடனே புஷ்பகம் ஏறி எல்லாரும் அயோத்திவந்து சேர்ந்தார்கள்.

அரிமலர்குழலினாள்—வண்டுகள்மொய்த்த பூமாலை யணிந்த கூந்தலையுடையாள். எரி—வினைத்தொகை. அக்கினிபோன்ற எனப் பொருள் கொண்டால் உவமைத்தொகை. (கக)

தேவர்களும் முனிவர்களும் கேட்ட இராக்ஷசசங்கார முதலான வரங்களைத் தந்தருளி நிறைவேற்றினபடியால்; இங்குவாதன் என்றார். பரதன் சித்திரகூடத்தில் பெருமாள் பதினன்கு வருஷத்துக்குள் எழுந்தருளாவிட்டால் தீக்குதிப்பேனென்று பிரதிக்கினைசெய்ததை நினைத்து, அநுமானை ஏவினார். அநுமான் வரும்பொழுது பரதனும் அக்கினமேதீமூட்டி வலஞ்செய்யத் தொடங்கினார்; அப்பொழுது அநுமான் இராமபிரான் வருகையாழியைக்காட்டித்தடுத்தார் என்பது கதையின்முறை. (௬00)

இதன்மேல் பட்டாபிஷேகத்தைக் கூறும்பாடல் ஒன்றிருத்தல்வேண்டும். அது யாதுகாரணத்தாலோ காணப்படவில்லை; ஆதலால் அதற்குப் பதிலாக இராமாயண யுத்தகாண்டத்தில் திருமுடி புனைந்த படலத்துள்ள இப்பாட்டு சேர்க்கப்பட்டது.

“ அரியணை யநுமன்றாங்க வங்கத னுடைவாளேந்தப், பரதன் வெண்கவிகைபற்ற விருவருங் கவரிவீச, விரைசெறி மாலைமார்பன் வெண்ணெய் நல்லூரான் றன்ன, மரபுளோர் கொடுக்கவாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி.”

இதன் கருத்து.

அநுமான் சிங்காதனத்தைப் பிடித்துநிற்க, அங்கதன் உடைவாளைக் கையிற்றாங்கிநிற்க, பரதன் வெண்குடை பிடிக்க, லக்ஷ்மண சத்துருக்கினர் சாமரைகள் வீச, மணம் நிறைந்த மாலையணிந்த மார்பையுடைய திருவெண்ணெய் நல்லூர் சடையப்பன் குலத்தோர் கிரீடத்தை எடுத்துக்கொடுக்க, அதனைவாங்கி வசிட்டமாமுனிவன் ஸ்ரீராமபிரானுக்குச் சூட்டினான் என்பதாம்.

உயுத்தகாண்டக்கதை முற்றிற்று.

இராமாயணக் கருப்பொருள் முடிந்தது.

TRANSLATION

OF

RAMAYANA KARUPPORUL.

IN the country of Kosala and on the living river Sarayu was the city of Ayodhi where waved an invincible flag. Its king was the renowned Thasaradha, who had three wives, Kosalai, Kaikayi, and Sumathrai, of whom the first was the senior queen.

2. Besides these three wives, the king had sixty thousand other wives. After performing sacrifices esteemed by the God of fire, he begot the bright lanced Rama, Baratha, the overpowering long-shouldered Lakshmana and his younger brother Satrugna.

3. While such a king was seated on his throne (*i. e*) reigning) Visvamithra, who once threatened to create another world, requested him to give his son Rama to guard the sacrifice which he had to commence. But the king refusing to comply, Vasishta spoke as follows.

4. "You are refusing, it is not good," said Vasishta. Whereupon the king fell at the feet of the sage (Visvamithra,) begged his pardon, and gave him his sons after imparting to them some salutary advice. The delighted sage, with the dark-complexioned Rama and his brother Lakshmana, then reached the forest.

5. They (the sage and the princes) saw the forest where cupid was once reduced to ashes, and proceeding further, Rama killed with his arrows Thatakai who had long tresses adorned with garlands.)They (the princes) received many protective weapons and

(with the sage) halted for the night at the place where Mahabali once performed his holy sacrifices.

6. Visvamithra, enjoining the heroic Rama and Lakshmana, who were able to resent their enemies with success, to guard the sacrifice, commenced his offerings. The Rakshasas surrounded on all sides roaring like thunder, when the heroes defended the place with a covering of arrows darted in the air, and destroyed them.

7. The heroic princes destroyed the Rakshasas, with their arrows, cut to pieces Subaku, one of the sons of the furious Thatakai, and cast Mareecha, the other son, into the sea. The sage who was performing his holy sacrifice was highly rejoiced at this.

8. (After this) Rama accompanied by the passionate sage Visvamithra skilled in the Vedas, and by his brother Lakshmana, crossed the Ganges whose banks were covered with (தாழை) passed thorough forests, restored Akalikai to her original form, and reached Mithilai surrounded by ramparts which extended to the skies.

9. When they came to the presence of king Janaka, he said, "O thou sage, who offerest sacrifices with which Agni, the God of fire, is satisfied, pray tell me who these youths are"? "These," replied Visvamithra, "are the sons of the powerful Dhasaratha, and they came here with no other object than to try the strength of the bow that is in your possession."

10. The generous Rama bent the bow, which was brought before him by many thousands of men and which every observer thought to be the invincible bow of Indra. The maids of Seetha, who in beauty resembled the celestial maidens, informed her of her father's joy.

11. Janaka sent a cavalier messenger to the benevolent Dhasaratha, who, accompanied by his other

sons and the renowned sage Vasishta, reached Mithilai, which is fortified by ramparts.

12. The generous Rama with a loving heart married the clear nectar-like Seetha; and the three brothers who wore bright war-lances, were wedded to the three princesses whose teeth resembled the pointed stumps of peacock feathers and who wore choicest jewels.

13. When they (Dhasaratha and others) were on their way home, Parasurama who wielded a bright battle-axe, opposed Rama, who had once taken the incarnation of Vamana. The latter defeated him by bending his bow and arrived safe at Ayodhi where poverty was unknown.

14. One day king Dhasaratha who wore ornamented war ankle rings on his feet, observed in the court to Vasishta, "I intend performing religious austerities to secure heaven, and so wish that my son Rama may be adorned with the radiant crown."

15: This news, the hunch-back Mantharai communicated to Kaikayi, whose words were as sweet as the sugar-cane and whose voice resembled that of the cuckoo. Hearing this, she addressed Dhasaratha thus, "O king! please endow my son (Bharatha) with the crown and thus fulfil the promises formerly given by you."

16. Then the handsome king fell senseless and swooned away. The hard-hearted Kaikayi ordered the heroic Rama, adorned with ankle-rings, to retire forthwith to the wilderness and gave him a bark-mantle.

17. With Seetha whose tresses were adorned with flowers, and Lakshmana whose strong hand held the long bow, Rama without any feeling of sorrow, left Ayodhi the very day, and reached the fragrant banks of the Ganges.

18. They crossed the Ganges in a boat assisted by Kuka who had beautiful long hands, halted for the night at the hermitage of the sage Bharadwaja, who had a clear and doubtless knowledge, and arrived at the hills of Chithrakutam, abounding in fragrant flowers.

19. On hearing that Rama and others reached the hills of Chithrakutam, the king Dhasaradha died and the wise sage Vasishta sent message to the righteous Bharatha, who immediately returned to Ayodhi.

20. Learning from his mother what had happened to his father Dhasaratha and his brother Rama, Bharata exclaimed, "O cruel sinner! what have you done!" and gave vent to his sorrows; when the great sage Vasishta came up and consoled him.

21. The renowned garland bedecked Bharata after performing the obsequies of his father, was asked to wear the crown; but he replied that he whould bring his brother Raghava back to-morrowto wear the crown.

22. With matted hair and bark-mantle, Bharata left Ayodhi surrounded by kings and his mothers, crossed the Ganges with the aid of Kuka and reached the well-known hills of Chithrakutam.

23. After paying due respect to Rama, the lord of the universe, Bharatha informed him of the death of their father. Hearing this Rama wept bitterly and performed the funeral rites with his own hands.

24. Bharatha humbly begged Rama to wear the hereditary crown, and Rama in reply said, "Return to Ayodhi and wait patiently for fourteen years." Bharatha then returned with his brother's sandals.

25. Rama slew Veratha, who held a poisoned lance, and sent the sage Sarabanga to the spacious Heaven. Then being blest by Agastia with many celestial

weapons, he proceeded and joined the extensive place called Panchavati.

26. While there, Soorpanakai, having had her breasts, nose and ears cut off, went weeping in agony and reported her sufferings to the night-faring Kara.

27. She ran in haste and reported to Ravana how Kara, Thushana, and Thrisira with their furious army perished at the hands of the illustrious Rama.

28. She said that this, her disaster, has befallen her while attempting to carry away Rama's wife, Seetha; on which Ravana was seized with a desire to see her; and to accomplish this, he made certain proposals to his uncle Mareecha.

29. Uncle Mareecha opposed him at first, but having been reproached by Ravana, he begged his pardon and transformed himself into a young golden deer and skipped away to the abode of Seetha.

30. Seetha, on seeing it, requested her husband to seize it for her, and the lord of the celestials pursued it. Learning that it was only a deception, he slew it; and when it fell, it called out O Seetha ! O Brother.

31. On hearing these words, the swan-like Seetha directed Lakshmana, her husband's brother, (to go to his aid); when Ravana came to her shed in the disguise of a brahmin, with an intent to do mischief.

32. He carried Seetha away through the air and reached the sea-girt Ceylon, disabling the kite-king Jatayu who opposed him in the way.

33. On Rama asking his brother what brought him there, he related to him what had passed ; and the renowned warriors wandered in search of the lady, and at last reached the spot where the kite Jatayu was lying on the ground.

34. They performed the obsequies of the dead king-kite Jatayu, cut off the nose of Ayomughi whose ears were as broad as a winnow, sent the wicked Kavantha to swarga, and then reached the hermitage of the righteous Savari.

35. Bestowing on the zealous Savari the blessing of Heaven, Rama saw on his way Pambai lake surrounded on all sides with flowers full of honey; and proceeding further he met Hanuman; and at his suggestion courted the friendship of Sugriva.

36. After this, Rama, with a single arrow, pierced through the seven Maramara trees that stood before him like the Manthra peak; threw off the remains of the body of Dhundhibi with the least exertion of his foot, sent Vali, the son of Indra, to the region of Yama and caused his son to wear the father's sword.

37. He bestowed on Sugriva the crown of his forefathers; and allowed him to depart, after enjoining him to rule his kingdom surrounded by powerful monkeys and to return to him after the rainy season was over.

38. Rama spent the season sunk in a sea of sorrows; and then finding that Sugrivā has not made his appearance even after the season was over, said "Sugriva, the son of the sun, had in the enjoyment of the regal pleasures which belonged to the late Vali, the son of Indra, forgotten me," and ordered his brother to fetch him.

39. Called by Lakshmana, Hanuman and king Sugriva came up and prostrated at the feet of Rama and requested him to let them know his commands. Then the supreme Rama ordered them to seek Seetha who wore perfect jewels.

40. Immediately Hanuman, Angatha and the fortelling Samban accompanied by a great collection of

monkey warriors, hastened to the south, entered a cave from which there was no means of escape and got out of it (with great difficulty.)

41. Having searched in vain, over mountains and in rivers and dence forests in the south, they reached the fragrant hills of Mahandra with the determination of putting an end to their lives that day.

42. Learning through the Kite-king Sambathi, that Seetha was in Lunka, Hanuman who wore the jingling ankle-rings, tore open the mouth of the giantess that opposed him, crossed the seas and reached Lunka.

43. Defeating the fiery-eyed goddess of Lunka-Hanuman searched in vain for Seetha in the golden palaces of the black Rakshasas, and found her at last in the Asoka forest and gave her the signet ring.

44. Janaki in return gave him a precious gem which can be identified only by Rama and gave him permission to return home. Considering that it did not become him (as warrior) to leave the place (without a trace of his visit) he destroyed the Asoka forest.

45. When the sentinels ran up and reported that the guarded grove was laid waste by a monkey, Ravana set up his illustrious force against Hanuman, who opposed them in his turn.

46. Killing the Rakshasas who came in great mobs, Hanuman stood on a trophy pillar, threw down Ashakoomara who opposed him, and crushed him to death, bleeding him profusely. He then struck Jumbumallee dead on the ground and slew also the five commanders who stood by.

47. Indrajit then opposed Hanuman, the lord of all knowledge, and bound him down with the Nagapasam given him by Brahma, the source of the four Vedas,

and took him joyfully to the presence of Ravana who possessed brilliant weapons, and told him what had happened. Ravana enraged at this, ordered his tail to be set on fire.

48. With the fire set on his tail, Hanuman burnt down all the palaces and houses in Lunka, paid Seetha his due obeisance, re-crossed the sea and arrived at the grove where Rama with his bright lance, resided, surrounded on all sides, by the sea of monkey warriors.

49. He gave Rama who had a long lance, the beautiful gem entrusted to him by Seetha who possessed fragrant tresses, and related to him what she said. Whereupon, he ordered Sugriva to start with the army and soon arrived on the shores of the black Southern ocean.

50. When Rama who possessed victorious weapons encamped on the shores of the sea with his army of monkeys, Brahma who lives in the lotus flower, and the celestial architect Maya restored Lunka to its original state, at the command of Ravana.

51. When Ravana, seated in state in his lofty Council Chamber, said that the monkey which was driven out had burnt down the city, Malliavan and other Rakshasas, to his great vexation, advised him in loud terms.

52. Indrajit spoke in favor of his crowned father Ravana, but Vibeshana opposed them both and spoke in such terms which excited in them such a painful feeling as if lance had pierced through a wound.

53. Even Hiranya, the mightest of the Asuras, fell a victim to his anger. It will therefore be well for us to release Seetha, the mother of the universe, and the wife of Rama.

54. When Vebeshna said this, Ravana with a heart burning in anger exclaimed "Leave my presence in-

stantly; should you remain here any longer, I will kill you." Vebeshana with his four ministers then sought refuge under the victorious Rama.

55. At the request of Rama, who wore a sword, Vebeshana gave a full description of the sea-girt fortress Lunka, of the great divine gifts possessed by its king Ravana, of the valor of his sons and of the strength of his army.

56. As it was not possible to cross the sea in order to reach the sea-girt Lunka, Rama requested Varuna, the lord of the ocean, to provide him with a ford; (but finding him not attending to his call he discharged the burning arrow [Agniyastram] whereupon, the discomfited Varuna came and fell at his feet.

57. Constructing a bridge across the great ocean, Rama the greatest among the descendents of Manu, and Sugriva the king of the monkeys, reached the hill in the great city of Lunka; and the spies of the great Ravana came to their camp.

58. Two of them named Sarana and Suga were seized and threatened; but on the news reaching the pure Rama, he set them free and enjoined them to report to their king that he had given the kingdom away to Vebeshana who was an expert in archery.

59. The spies returned and informed Ravana of the construction of the bridge, and of the bestowal of the kingdom to Vebeshana. Ravana then indulged in his enraged expressions when the stars disappeared and the sun rose.

60. Ravana, and Rama got up on the top of the Lunka palace and the white hill respectively to review the army when Sugriva, the son of Surya, snatched away the crown of the former, The king of Lunka, and Rama retired to their respective quarters.

61. When some came and reported that men and monkeys reached the four gates of the city and roarred like the sounding sea, Ravana whose lance emitted a powerful poison, put his army in battle array; and Rama who bore a lance in his hand, sent Angatha as his messenger.

62. Angatha said, 'Rama had enjoined me to tell you, to save your life by releasing Seetha' but Ravana replied in anger. "Be gone:"; and Angatha returned and related what had passed. Then the army moved.

63. At the heroic roar of the monkey king Sugrivā, Hanuman and Neelan, the great host of Rakshasa army fled. When this news reached the ears of Ravana, he took the field in person and defeated them with his arrows.

64. The young hero Lakshmana broke into pieces the ten bows of Ravana, when the latter who had bright curved teeth pierced his heart with a lance and tried to seize him, but Hanuman carried him away.

65. Ravana fought on a chariot drawn by thousand lions, and Rama opposed him, mounted on the shoulders of the young Hanuman, shattered his ten long bows and ten crowned heads, and told him to return the next day to the battle (field). Ravana retired accordingly.

66. After ordering to bring up his main army to battle (the next day), Ravana retired to his beautiful bed, when his grandsire came up to him, and said, "Alas! You are much fatigued; I already advised you not to oppose Rama." Maghothara who wore garlands on his strong shoulders opposed him and said this. *

67. Ravana sent for Kumbakarna and when messengers brought him up, he said;—"Dear Brother, go

* What he said is not given in the subsequent stanzas.

and defeat the men." Whereupon he entered the burning field of battle. Rama enquired who he was, and Vebeshana replied that he was the brother of Ravana and that he would bring him up to him (Rama).

68. Disregarding the kind request of Vebeshana the wicked Kumbakarna reduced Vasanthan into a mass of flesh and carried Sugriva away; but he returned biting off his nose. Rama then with a superior arrow, cast his head away into the sea.

69. In another place (Asoka forest), Maghethara brought Marutha in the disguise of king Janaka, to the presence of Seetha, threw him prostrate on the ground and feigned to kill him. At this sight she shuddered. In another quarter [*i. e.* the battle-field] the loud lamentations of the army (at the death of Kumbakarna) reached Ravana on all sides.

70. Messengers having reported the death of Kumbakarna, the ten-headed Ravana exclaimed in grief "Alas! dear brother" and then ordered Athikayan, who had a beautiful golden chariot, to the battle-field, where he was opposed by the brother of our saviour, Rama.

71. The two armies opposed each other in battle; and Lakshmana, the younger brother of Rama, discharged the arrow of Brahma and soon cut off the head of Athikayan, who wore tinkling rings on his legs.

72. The monkey warriors rooted up hills, hurled them at the enemy, and killed all the sons of Ravana. Some who were mortally wounded and aggrieved, reported the loss to Ravana.

73. Hearing this, Ravana without any feeling of compunction, instantly ordered Indrajit to go to the battlefield. He destroyed the monkey army and then

attacked Lakshmana, the younger brother of the lord of the earth.

74. The long pointed arrows poured on Lakshmana marred his personal beauty. Indrajit, the son of the ten-headed Ravana, lost his charriot, lost the battle, and finally hid himself in the sky.

75. In the darkness of night, Indrajit, the heroic son Ravana, bound down with the snake arrow Lakshmana, the younger brother of Rama, and the whole of the great army of monkeys.

76. Indrajit retired from the battlefield, and the monkey warriors (unable to entricate themselves) rolled on the ground and cried out. On hearing this from Anala, Rama came (near Lakshmana) and felt much aggrieved at the sight. Garuda, the king of birds, hovered about in the air and restored them all to life.

77. When messengers reported the revival of Rama's army, Ravana sent for his able commanders and ordered them to the field, where they came and perished under the rocks hurled at them by the monkey warriors.

78. Relating the loss to his sons, the Asura king Ravana, sent Makaratchan the son of kara, to the field of battle. He discharged an arrow, combining in it the iuspirations of Vayu and Varuna to produce illusion in the army; but Rama, with a single arrow dispelled it and severed his head.

79. Ravana who wielded a furious sword, heard that his vast army of Rakshasas perished, and ordered his son Indrajit to go to the battle-field. He got on his chariot, and opposed Lakshmana, intending to attack the army of monkeys afterwards.

80. Finding his army of millions of Asuras and a thousand chariot warriors, give way, the powerful Indrajit disappeared in sky with intent to throw the arrow of Brahma; Lakshmana knew not this. About this time Rama, retired to his quarters to worship the the deities presiding over his weapons.

81. Indrajit related to his father what he suffered in battle. Magothara wha had shoulders that resembled mountains was sent for, and ordered to the field of battle. With his great strength, he defeated the host of monkey warriors who opposed him with shouts of war, but Lakshmana, soon made him chariotless and obliged him to fly to the skies.

82. Indrajit discharged the arrow of Brahma, against Lakshmana, when the celestials, saints and sages crowding together, stood motionless in fear of losing their own lives. It struck him down senseless, and Indrajit triumphantly communicated the fact to Ravana.

83. Seeing the fall of Lakshmana, the beautiful Rama, choked with grief, fell down senseless. Hanuman, at the suggestion of Samban, then brought the revivifying plant and restored them all to life. This news the messengers carried to Ravana.

84. On enquiry as to what may be done, Indrajit devised a certain plan, which Ravana, enjoined him to carry out and retired to his quarters. Indrajit accordingly had an image of Seetha destroyed in the presence of Hanuman, and then threatening to go to Ayodhi, proceeded to Nigumbilai.

85. Hanuman informed Raghava of what had happened; but Vebeshana, who then happened to be there, said that all was an illusion, and comfortinghim, went

immediately to Lunka by a contrivance to learn the truth.

86. Vebeshana, the Asura prince, learned that all was a mere illusion and informed Raghava of the same, whereupon Hanuman, and Lukshmana, surrounded by their army marched to the banian tree at Nigumbilai and destroyed the sacrifice which Indrajit was then performing. The latter then came up and attacked them.

87. Lakshmana cut to pieces all the arrows aimed by the irritated Indrajit, and then with a single arrow cut off his hand with the bow it held. Whereupon the opponent burning in rage threw at him a trident to kill him, which he likewise destroyed and then with another arrow cut off his head, and carried it away.

88. Messengers reported the death of Indrajit, and Ravana the king of the Rakshasas, then proceeded to the field of battle and wept over the headless body of his son, and ordered it to be preserved in oil. Soon afterwards, the vast host of his main guard came to the battle-field.

89. The cruel Ravana ordered his main guard to attack Rama, while he himself marched against the army of monkeys occupying the sea shore. When Rama was pressed upon, the monkey host fled beyond the sea to the opposite shore.

90. Angatha then rallied round the monkey force which fled in terror. Directing Lukshmana, to guard the army, Rama, in three hours, completely annihilated the whole of the main army of cruel Asuras who shouted out for war.

91. Ravana and Lakshmana opposed each other, when the latter discharged many excellent missiles at

his sly opponent; who at last aimed at him the illusive weapon, which he instantly cut off by the arrow of Vishnu.

92. Ravana threw a lance which Vebeshana knowingly said would be destructive, and which accordingly struck Lakshmana down, and retired from the field, Hanuman brought again the revivifying plant and restored Lakshmana to life.

93. When engaged in warfare with Rama, the messengers reported to Ravana the destruction of his main army whereupon he fought with such great rage that struck terror into the army of monkeys.

94. At the bidding of Brahma who created the earth, Indra sent his chariot with his charioteer Mathali to Rama. The Asura and monkey armies then opposed in war, and Rama with a single arrow slew Magothara.

95. The Rakshasa fled to the skies and the spotless Rama pursued him, when he (Ravana) aimed at him the arrow of illusion, which he destroyed with his arrow of knowledge. Then he (Ravana) threw with great distress the trident, which he (Rama) counteracted with a mystic sound, and cut off his ten heads and hands with a single arrow.

96. Seeing that the heads and shoulders of Ravana grew up as often as they were cut off, Rama found out that this was the result of the sacrificial boon obtained by him, and slew him with the weapon of Brahma, and he fell dead on the ground. Then Vebeshana, excited by fraternal feeling fell at his brother's feet and wept.

97. Manthothari, the daughter of Maya came to the battle-field and died with her husband, not being able to survive the loss. Meanwhile, Vebeshana,

called upon the Rakshasas, to come over to his side and to pay their respect to the prowess of Rama. Rama then ordered the removal of the bodies of Ravana and others with music, which Vebeshana did. He also ordered Hanuman to go to Seetha.

98. Vebeshana and Hanuman went to Seetha, and respectfully ralated to her what had taken place, and brought her to the presence of Rama, after having bathed her in scented water, and adorned her with proper jewels. On seeing this, Rama, ironically said "Well done" when Seetha shuddering fell into the flames and came out uninjured.

99. Rama, Seetha, and all the others got into the celestial car except the followers of Vasantha, who lost his shape (*i. e.* life) in the battle-field But Brahma however, soon, restored him to life at the representation of Hanuman, and Rama proceeded (with all) to the meek and pious sage Barathwaja.

100. Then Hanuman, at the command of Rama, went (to Ayodhi) and informing Bharatha of what had taken place, prevented him from perishing by the flames (he ordered to be created). On Hanuman's return after carrying out commission, Rama, accompanied by his brother, wife, and all the others, got into his celestial car and reached Ayodhi.

Printed at K. R. Press, Madras.